

Zvláštní otisk z „Českého kancionálu“ č. 1.

STAROČESKÉ RORÁTY

Uspořádal
Dr. DOBROSLAV OREL

Slova upravil
VLADIMÍR HORNOF

Harmonisoval
VÁCLAV VOSYKA

Školní nakladatelství v Praze

1940

Prohlédl a nic závadného neshledal

VÁCLAV MÜLLER,

ensor.

Dávám svolení k tisku.

František Kordač,
arcibiskup

V Praze, 28. listopadu 1919, č. j. 16.813.

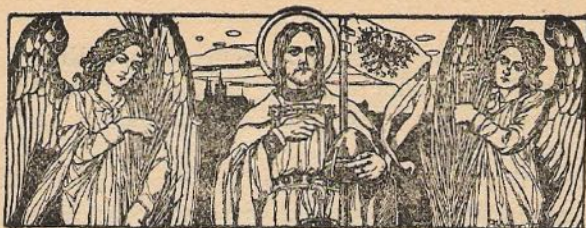
*Dílu „Český kancionál“ od profesora
dra Dobroslava Orla uděluje se na základě
posudku profesora J. B. Foerstra aprobace.*

MINISTERSTVO

ŠKOLSTVÍ A NÁRODNÍ OSVĚTY

v Praze, dne 13. srpna 1920,

čís. j. 47.810/6.092 n. o.

Advent.

Staročeské roráty.

Úvodní slovo.

Po celý advent obětuje se v Čechách od věků dávných *ranní mše sv.* k počtě Panny Marie, zvaná podle prvního slova mešního formuláře „Rorate“, „Rosu dejte“.

Ve 14. věku, za *Karla IV.* a arcibiskupa *Arnošta z Pardubic*, zpíval při této ranní bohoslužbě pěvecký sbor *kněží* latinské chorály podle mešního formuláře „Rorate“, a to na počátku introit s *kyrie*, po *epištole* *graduale* s *alleluja* a *prósu* čili *sekvenci*, po *evangeliu* *kredo* a *ofertorium*, po *prefaci* *sanktus* a *benediktus*, pak *agnus* a *kommunio*, jak svědčí *Arnoštovy* *notované* knihy, dopsané r. 1364.

V 15. stol. vetkány byly do chorálních melodií latinské písně, složené v *mensuře*, v taktu. Zvaly se *cantiones*, *kantileny*.

O chorálu, interpolovaném mensurálními písněmi, svědčí rejstřík mešních formulářů rorátních v rukopise Vyšehradském asi z r. 1450.

V 16. věku překládal se liturgický text do češtiny a podkládal sylabicky chorálním melodiím, v nichž odstraněny byly bohaté skupiny tónů, zpívané na jednu slabiku. Tak zjednodušený chorál s textem v řeči mateřské přestal býti zpěvem kněží a stal se majetkem literátských bratrstev.

Účast laiků na bohoslužebném zpěvu a demokratický vliv doby husitské způsobil dále, že hlavně v 2. polovině 16. věku vkládány byly podle interpolace latinských chorálů stol. 15. do českého chorálu české tropy a mensurální písně, jež obsahem i náladou přiléhaly k jednotlivým dobám církevního roku. *Český chorál, protkaný tropy a českými mensurálními písněmi, určený pro ranní mše doby adventní, sluje v užším slova smyslu roráty, též roramina, „veselí a radostní zpěvové adventní o vtělení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista v přečistý život Panny Marie“.*

České rorátní zpěvy, mylně přičítané době Karla IV., byly hojně opisy rozšířeny a dodnes věští pěveckou zdatnost literátských bratřin 16. věku.

Roráty jsou zachovány buď ve *zvláštních*, samostatných rorátních knihách nebo jako

součást graduálů, v nichž zapsány jsou mešní zpěvy pro celý církevní rok.

Nejdůležitější rukopisy s českými roráty jsou:

Z r. 1572 „*Písně a chvály Božské*“, jež kancionál slove, pana Kantora Starého, měšténína v Novém městě Pražském, rkp. musea v Mladé Boleslavi;

z r. 1576 *graduál kostela sv. Havla* v Praze, obsahující v celek pojatou řadu introitů a kyriamin s kantilénami a alleluja s tropy, rkp. univ. knih. pražské, sign. XVII A 41;

z 16. stol. *rorátní kniha* v universitní knihovně pražské, sign. XVII F 45;

z r. 1581 „*Knihá chval Božských*“, pánům literátům kouřimským darem darovaná a nákladem urozeného pána Waczlawá Diblíka z Wotina vydaná, rkp. universitní knihovny pražské sign. XVII A 38;

z r. 1580—1582 *Chvály Božské* v Táboře, sepsané Stanislavem Kantorem, s roráty z r. 1581 Jiříka Nazona Kouřimského ze Zlonic a s vícehlasy Jana z Kapí Hory z r. 1582;

z r. 1581 *rorátní kniha kostela sv. Antonína* z Nového Hradce Králové, z doby Martina Ceypa z Peclinowce, primasa města Hradce Králové;

z r. 1585 *rorátní kniha kostela sv. Ducha* v Hradci Králové, psaná Janem Kantorem za městského primasa Martina Ceypa z Peclínovce a císařského rychtáře Jiříka Balbina z Worličné, v museu královéhradeckém, sign. II 7;

z r. 1585—1604, I. díl nádherně zhotoveného *graduálu kostela sv. Ducha* v Hradci Králové, společnou prací písaře Matěje Litoměřického z Hradce Králové, malíře Matouše Radouše a skladatele Jiříka Rychnovského z Rychnova, měšťana chrudimského, v museu královéhradeckém, sign. B 12;

z r. 1597 *graduál v Lochenicích*, obsahující roráty na neděli, které vypsál Jan Nikolaides Hradecký z kancionálu královéhradeckého při chrámu sv. Ducha pro bratrstvo lochenické při chrámu Narození Panny Marie;

z r. 1588—1589 *graduál Žlutický*, psaný v pražské dílně Jana Táborského z Klokočské Hory rukou jeho žáka Vavřince Bílého, iluminovaný A. Pulilárem. Obsahuje antifony před roráty a proměnlivé chorální části rorátní, které nejsou interpolovány mensurálními písněmi;

z r. 1588—1595 *rorátní kniha příručního formátu*, psaná Janem Táborským, která uvádí velmi důležité poznámky o původu a autorech mensurálních písní, vložených do chorální kostry, rukopis v knihovně na Strahově, sign. D F IV 3;

z r. 1593 *rorátní kniha v Jaroměři*, v nichž mimo 7 obvyklých oficií jsou ještě jiná dvě „k libosti“;

z r. 1596 I. díl *graduálu na děkanství v Rakovníku*, vydaného manželkou po Simeonu Rejčkovi, pomocí druhého manžela, mistra Jana Staršího z Gryllova;

z r. 1612 *rorátní kniha v Dašicích*, obsahující dvojí officium na neděli a dvojí prózu na pátek.

Od stol. 17. zpívali roráty katolíci jednak ze starobylých rukopisů, pokud se zachovaly po zrušení bratrstev a konfiskaci jejich jmění i knih za císaře Josefa II., jednak z novějších opisů bez not, které pořídili mnozí ze stavu řemeslného.

I *tisk* značnou měrou přispěl k rozšíření rorátů, na př. „*Roráte*“, které vydal impresor Matěj Pardubský r. 1617 pro kůr u sv. Linhartu a sv. Mikuláše na Starém městě Pražském, „*Roráte*“ vytištěné Janem Fr. Pospíšilem r. 1823 v Hradci Králové, „*Roráte* neboli radostné zpěvy adventní z času císaře Karla IV.“, vydané Václ. Pešinou r. 1838 v Hradci Králové, *Lehnerovy roráty* na neděli, pondělí a úterý a j.

V uvedených rukopisech z 2. pol. 16. stol. a v tiscích jsou vpředu „antifony před rorate“ a pak pro každý den v témdni zvláštní officium, tedy v celku sedm různých mešních formulářů s českým textem. Mimo to bývá

ještě zvláštní oficium na Štědrý den. Každé oficium má chorální introit s kyrie, graduale s alleluja a prózu čili sekvenci, vše až na graduale s vetkanými písněmi mensurálními. Ve většině rorátních knih bývá i mensurální patrem (kredo), pro neděli dvouhlasé, pro ostatní dni jednohlasé. Jen v některých rorátnicích jest ještě přidáno mensurální sanktus, benediktus a agnus bez kantilen. K této ustálené podobě *českých* rorátů došlo v 2. pol. 16. stol. cestou vývoje písaři a pořadatelé rorátních knih. Ve starších rukopisech latinských byl totiž pořádek notovaných zpěvů jiný; napřed jsou zapsány chorální zpěvy liturgické, po nich následuje sbírka mensurálních písní jednohlasých a pak cyklus motet vícehlasých. Zpěváci sami podle libosti nebo podle zvláštního rejstříku vyhledali si příslušné písně mensurální, vplétali je do chorálních vět liturgického zpěvu, přihlížejíce k totožnosti toniny a k obsahové příbuznosti textové, přiměřené jednotlivým dobám církevního roku. Z praktických i uměleckých ohledů učinili později tento výběr písní písaři nebo pořadatelé sami a přímo interpolovali chorální melodie příslušnými kantilenami. Tím způsobem vznikly pro jednotlivá období církevního roku české interpolované mešní formuláře a tedy pro dobu adventní české rorátní zpěvy. Do těchto celků a zvláště vydaných knih byly pojaty

jen ty chorální části, do kterých vetkány byly mensurální písně, aby jich zpěvákům nebylo hledati v jiném díle graduálu. Odtud lze si vysvětliti, že ne do všech, nýbrž jen do některých rorátních knih jsou pojaty také mensurované a neinterpolované melodie pro sanktus, benediktus a agnus; zpěváci je lehce našli v jiném díle graduálu.

Volba mensurálních písní pro roráty není ve všech rukopisech touž; závisela na dobrém zdání pořadatele nebo nakladatele rorátních knih.

Nejrozšířenější jest úprava rorátů z rukopisů *královéhradeckých*; s nimi společný výběr má rukopis universitní knihovny pražské, sign. XVII F 45. Na konečné redakci měl snad podíl slavný skladatel Jiří Rychnovský, jenž s jinými pracoval na *královéhradeckém graduálu* z roku 1585—1604, v němžto jsou obsaženy i roráty.

Od úpravy *královéhradecké* liší se volbou písní i chorálů roráty *táborské*, vepsané do „Chval Božských“. Roráty ty jsou „*složení Jiříka Nazona Kouřimského ze Zlonic, toho času děkana v Tháboře, léta páně 1581 sabato die Martini.*“

Od nich opět liší se roráty *rakovnické*. Uspořádal je Jan Starší z Gryllova.

Do graduálu u *sv. Haštala v Praze* složil „některé veršíky po rorate“ kněz podobojí, Jiří Tesák Mošovský. — Tolik jest známo

zatím o pořadatelích a autorech rorátních oficií.

Melodie chorální jsou přejaty z adventních choralů latinských původu katolického, tónové skupiny rozloženy a jednotlivým notám sylabicky podložen český překlad liturgického textu. Nápěvů pro *mensurální* písně je v rorátech královéhradeckých přes 70 a opakují se k různým textům v jednotlivých oficiích.

Jsou různého původu.

Hlavním pramenem jsou *nápěvy latinských duchovních* písní 15. a 16. věku, jak jsou obsaženy v husitských kancionálech, na př. v k. Franusově z r. 1505 v Hradci Králové, v k. Sedlčanském asi z téže doby, v graduálu musejní knihovny pražské z r. 1512, sign. XIII A 2, v rukopisech univerzitní knihovny pražské, sign. VI C 20a a VI B 24. Též nápěvy latinských zpěvů předhusitských vyskytují se v rorátech, na př. „Ave hierarchia“, „Mittitur archangelus“, nebo mensurovaný chorál z hymny mrskačů.

U jiných písní přejaty do rorátů *nápěvy z písní světských* stol. 15. a 16., jako: „Hej, hej, nejezd, Marku, utoneš“, — „Elško milá, srdečná“, — „Čížičku ptáčku zeleného peří,“ — „O králi Matyášovi,“ — „Jižť mi pan Zdeněk z Konopiště jede,“ — „V jednom městě české země,“ — „Nuž ty milý, rusý, sivý holube,“ — „Kdož jste boží bojov-

níci,“ — „V slavném městě byly Matěje mohyly.“ —

Také *české náboženské* písně z různých dob církevního roku poskytly *nápěvů* pro kantileny rorátní, jako „Svatý Lukáš o tom píše“, — „Přišel jest k nám obr silný“, — „Zdravas ciesařovno“, — „Náš milý tatíčku s nebe“, — „Umučení našeho Pána milostného“, — „Ó Maria, všech ctností zrcadlo“, — „Otče náš, milý Pane“.

S některými rorátními písněmi shledáváme se v kancionálech Miřinského a v k. šamotulském, pro kterýž texty jejich upravoval br. Jan Augusta, Adam Sturm, Matěj Kunvaldský a j. V rorátech jsou však z těchto písní jen některé sloky.

Ze skladatelů *melodií* lze jmenovati arcibiskupa Jana z Jenštejna, mistra Závíše, oba ze stol. 14., kněze podobojí Václava Miřinského, br. Augustu, br. Štyrsu, impresora boleslavského, a Jana Tábořského, o jehož notě dí poznámky v rorátníku strahovském, že jest „pěkná“, nebo „zvláštní“, „velmi snadná“. — Též zná rorátník Strahovský notu „zvláštní, smíchanou, neobyčejnou“, z čehož patrně, že dva nápěvy spojeny v jeden. Některé chorální melodie byly vtěsnány v takt třídobý nebo dvoudobý, vloženy s českým textem do rorát jako mensurální písně.

Členové literátských bratřin zpívali pravidelně *jednohlasně*; pro neděli určeno bylo

zpívati „patrem“ (kredo) dvouhlasně. Avšak i *bohatým vícehlasem* zněly mensurální kantileny, vkládané do jednohlasého chorálu. O tom svědčí zlomky vícehlasých skladeb, zachované v museu královéhradeckém, a poznámka v graduálu rakovnickém při rorátech: jiné officium ad placitum quattuor vocum. V 18. věku dávaly se roráty i s *přívodem nástrojů*, na př. v Českém Brodě, v Benešově, jež však nemají nic společného s původními roráty.

V Hradci Králové „zvonili po celý advent před 7 hodinou na večer celou čtvrt hodiny zvoncem na rathousu, což na pokoj zvonění nazývali, by měšťanstvo časně utichnouc, k ranní pobožnosti tím schopnější a ochotnější bylo. Pak čtvrt hodiny po vyzvánění v 5 hod. ráno rorátní zpěvy byly prozpěvovány každodenně v hojném počtu od literátův“. (Fr. Svenda, II. Železný obraz města Hradce Králové z r. 1804 při r. 1587.)

V jiných městech svolával literáty zvon již kolem hodiny čtvrté, aby se bez rozdílu dostavili do kostela, kde zpívali roráty od 5—6 hod., někde už od půl páté hod. Z různých odkazů dostávalo se členům literátských bratřin za zpěv rorátů i peněžitých příspěvků.

Zpěv rorátů byl rozšířen po celých Čechách, hlavně v městech, z nichž lze připomenouti na př. Leděč, Pacov, Náchod, Nový

Bydžov, Pelhřimov, Pardubice, Poděbrady, Jindřichův Hradec, Kostelec n. Orł., Klatovy, Kolín, Vlašim, Turnov, Polici, Poličku, Příbram, Nepomuk, Dobrovici, Domašín, Litoměřice a j. V Praze se zpívaly v kostele u sv. Jindřicha, sv. Štěpána, sv. Haštala, Matky Boží před Týnem a na Louži, u sv. Vojtěcha, na Vyšehradě a j.

Pro „*Český kancionál*“ vybrány jsou *mensurální písně* z chorální kostry každého officia a sestaveny v rorátní mši, aby postupem i obsahem odpovídaly hlavním částkám mešní liturgie *katolické*. Tím vzniklo sedm „mešních písní“, jimž v čelo dán chorální introit, jakožto ukázka českého chorálu. U jednotlivých písní jest udána doba vzniku, pramen, po případě skladatel nebo vzájemný poměr písně české k latinské.

Hlavními prameny pro *výběr a notování* písní byly rukopisy královéhradecké z roku 1581, 1585, 1585—1604, rorátník Strahovský a z universitní knihovny pražské sign. XVII. F 45.

Roráty zharmonisoval Vítězslav Novák. Dodatečně však bylo třeba rytmus i nápěvy podrobiti změnám a zvoliti některé písně jiné. Náčrtů Novákových použil jeho žák Václav Vosyka a upravil podle nich harmonisaci rorátů.

Roráty patří jako čistý a vroucí výraz mariánské úcty našich předků po stránce hudební k nejkrásnějším výtvorům duchovní písně vůbec.

D. O.

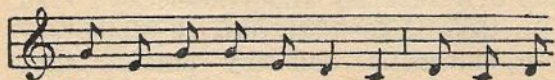

Písně a chorály rorátní.

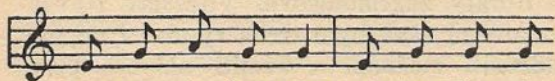
Před každou mší svatou v adventě.

Ejhle, Hospodin přijde.

Nápěv antifony při „Ecce Dominus“ podle antifonáře arcibiskupa Arnošta z Pardubic z roku 1364, rukopisu knihovny metropolitní kapitoly pražské, sign. P/6.

(Ant) Ej-hle, Ho-spo-din při-jde - a vši-chni

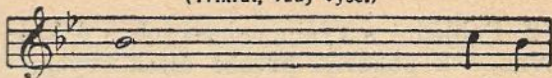

sva - ti je - ho s nim; - a bu - de v den

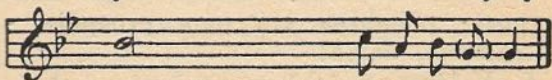

o - nen svě - tlo vel - ké, - al - le - lu - ja.

(Třikrát, vždy výše.)

1.	Rosu dejte, nebesa,	shů - ry .
2.	Otevři se,	ze - mě, -
3.	Nebesa vypravují slávu	Bo - ži, .
4.	Sláva Otci i	Sy - nu .
5.	Jakož byla na počátku, budíž nyní i	vždycky .

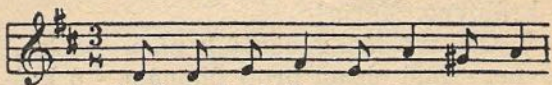

1.	a spravedlivého dštěte	o - bla - ko - vá.
2.	a vydej	Spa - si - te . le.
3.	a obloha zvěstuje díla	ru - kou je - ho.
4.	i	Duchu sva - té - mu.
5.	i na věky	věkův. A . men

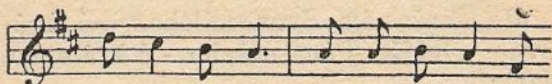
Po mši sv. v adventě střídavě s písní: „Dě-
kujemeť, ó Bože náš“.

Zdráva buď, Panno Maria.

Mladší zápis (nápěv s basem) z královéhra-
deckých rorátů nedělních, rkp. sign. B 12,
list 102b, z roku 1585—1604.

1. Zdrá - va buď, Pan - no Ma - ri - a, -

ó krá - lov - no, - Pan - na jsi pře - u -

šlech - ti - lá, - ó krá - lo - vno, Ma - ri - a !

2. Pohlédni s výšin nebeských, - ó královno, - k pokorné prosbě dítek svých, - ó královno, Maria!

3. Aj, ty jsi matka milosti, - ó královno, - život a pramen sladkosti, - ó královno, Maria!

4. Po Bohu naše naděje, - ó královno, - přimluva tvá nám prospěje, - ó královno, Maria!

5. Voláme k tobě v soužení, - ó královno, - synové Evy ztrápení, - ó královno, Maria!

6. Vzdecháme k tobě toužebně, - ó královno, želíce hříchu zkroušeně, - ó královno, Maria!

7. V údolí tomto slzavém, - ó královno, - ochranu máme v srdci tvém, - ó královno, Maria!

8. Za děti své se přimlouváš, - ó královno, - v mateřské lásce k nám se znáš, - ó královno, Maria!

9. Oči své lásky obrať k nám, - ó královno, - duši chraň proti úhonám, - ó královno, Maria!

10. Ukaž nám Syna milého, - ó královno, - Ježíše, Pána našeho, - ó královno, Maria!

11. Po naší pouti vezdejší, - ó královno, - připrav nám život vzácnější, - ó královno, Maria!

12. Přesvatá Boží Rodičko, - ó královno, - oroduj za nás, Matičko, - ó královno, Maria!

13. Abychom s Boží milostí, - ó královno, - blažené došli věčnosti, - ó královno, Maria!

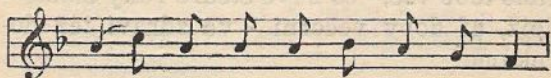
14. Vypros, ať v nebi s anděly, - ó královno, - duch náš se v Pánu veselí, - ó královno, Maria!

15. S námi buď v tomto soužení, - ó královno, - v hodině přispěj poslední, - ó královno, Maria!

Děkujemeť, ó Bože náš.

„Děkujemeť, ó Bože náš“ při druhé próze na pátek rorátní knihy v Dašicích z r. 1612, list 183a. Celá píseň i s veršem prvním „Minula noční hodina“ jako „ranní“ v kancionále Karlsperkově z r. 1620, str. 7. Počátek nápěvu jako tonus peregrinus při „In exitu Israel“. Nápěv upraven na způsob žalmového vzorce.

1 Dě - ku - je - meť, ó Bo - že náš. -

že jsi z lá-sky ot-cov-ské - té - to no - ci

na - še byl stráž - a že mo - cí nad ná - mi -

ne - pro - ve - dl ne - při - tel náš.

2. Tebež my, Otče, prosíme, - řiď nás svatým Duchem svým, - před tebou ať nehřešíme, - ale tento celý den - tebe, Pána svého, ctíme.

3. Zažeň od nás ducha zlého, - vzdal též od nás člověka - lstivého a nepravého, - s nebe k naší ochraně - anděla nám sešli svého!

4. Poněvadž pak v potu tváři - chléb svůj jísti budeme, - Bože, dobrý hospodáři, - práci naší požehnej, - ať se nám všem dobře daří!

5. Na tvou lásku spoléháme, - poroučíme tobě vše, - co z tvé štědré ruky máme, - dejž, ať doby večerní - ve zdraví též dočkáme!

Roráty v neděli.

Introit.

Nápěv podle chorálního introitu „Rorate caeli“. Slova podle rorátní knihy na Strahově, sign. D F IV 3, a podle k. Šamotulského.

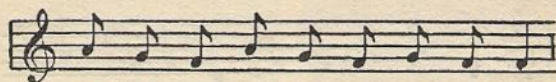
Ant. Mno-zí spra-ve-dli-ví - pro-ro - ci a

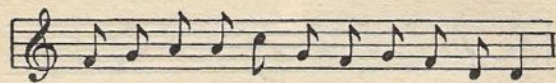
krá - li - Spa - si - te - le vi - dě - ti

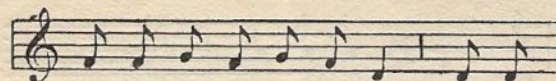
žá - da - li. - Mojžíš, Sa-mu - el s Da-videm, -

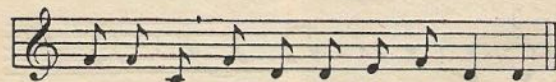
I - sa - i - áš s Je - re - mí - á - šem -

spo-lu hla-sy tou-žeb-ný - mi vo - la - li -

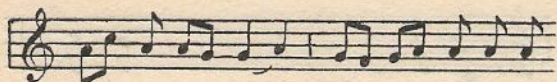
U - kaž tvář svou nej-draž-ší, - pro-lom

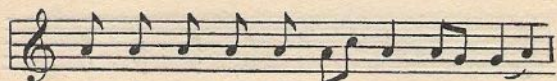
ne-be - sa, sstup do-lů, Me - si - á - ši!

Ž. Ne - be - sa vy - pra - vu - jí čest a

slá - vu Bo - ži - vši - chni mě - šta - né

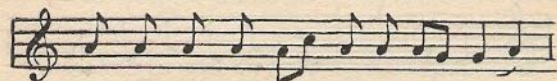
ne - be - ští Bo - hu pil - ně slou - ží, -

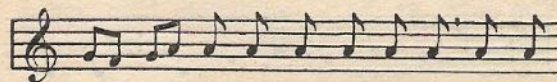
k té - muž nás i ne - roz - u - mné

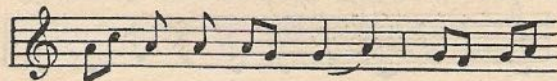
stvo - ře - ní vy - bi - zi. - Slá - va Ot - ci

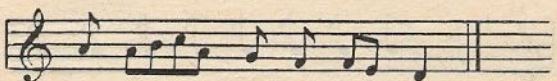
i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, -

ja - kož by - la na po - čá - tku, bu - diž

ny - ní i vždy - cky, - až na

vě - ky vě - kův A - men.

Kyrie.

Při kyrie rorátů nedělních: „Všichni věrní křesťané“; nápěv ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a, při „Singuli catholici“. Slova J. Táborského, též v Kancionále českém“ strany podobojí z r. 1559.

1. Vší - chní věr - ní kře - sta - né, -

dí - ky Bo - hu vzdejme, - chvály pí - sně

ra - dost - né - spo - leč - ně mu pěj - me!

2. Ve dne, v noci v modlitbách - prosme Pána svého, - aby nás svou pomocí chránil všeho zlého.

3. Matku jeho Marii - všichni v úctě mějme, - a co Pán jí zvěstoval, - sobě roz - jímejme!

Graduale.

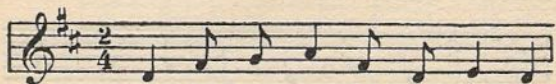
Při próze rorátů nedělních: „Bůh věčný, což uložil“; nápěv při „Gaudeamus pariter“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 292b.

1. Bůh což věč - ný u - lo - žil -
v ča - se tom - to zje - vu - je -
ve své ra - dě taj - né, -
Pan - ně po - že - hna - né. -
Po - slav své - ho an - dě - la, -
zvěst ji s ne - be dá - vá: -
Z te - be svě - ta ná - ro - dům -
spá - sa vzej - de pra - vá.

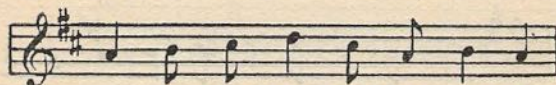
2. Pán, hle, Synu tvému dá - vládu
světa slavnou, - stolec krále Davida, - říší
jeho dávnou. - V domě Otce Jakuba -
králem bude mocným, - věčně bude kra -
lovat - synům israelským.

Evangelium.

Při próze rorátů nedělních: „Poslán jest od Boha anděl“; nápěv při písni: „Dum iubar astris“ ve Franusově kancionále z roku 1505, list 248a. Slova též v k. Šamotulském A XIV.

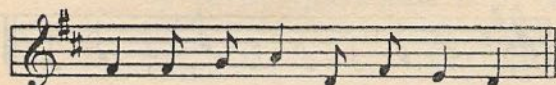
1. Po-slán jest od Bo - ha an-děl, -

v mo-ci jenž ro - vné - ho ne-měl, -

Ga - bri - el jmé - no jest je - ho. -

„Si la“ je zván Bo - ha své - ho.

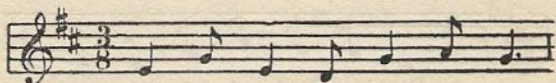
2. Radostně z ráje spěl brány - v příbytek Marie Panny, - nebesa písněmi zněla, - chválu a dík Bohu pěla.

3. Ejhle, jak denice krásná - zářila tvář jeho jasná, - Marii uctivě zdravil, - předivné zvěsti jí pravil:

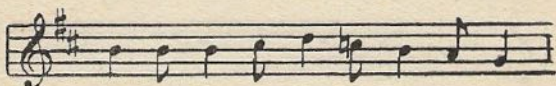
4. Zdráva buď, ó Panno slavná, - splněna touha je dávná, - Spasitel, král všeho nebe, - za matku dnes zvolil tebe.

Kredo*).

„Otce všemohúcího“. Rorátní kniha, dopsaná r. 1595, v knihovně na Strahově v Praze, sign. D F IV 3, list 119a. Táž „nota zvláštní, velmi snadná“ při různých písniích rorátních.

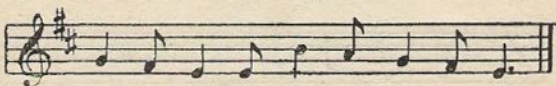
1. Věř-me v Bo-ha je-dno - ho, -

Ot-ce ne-bes Pá-na na-še-ho, -

jenž stvo-řil moc-ným slo-vem svým -

ze-mi, ne-be s tvorstvem ve-ške-rým.

2. V Syna jeho jednoho, - Jezu Krista, Pána našeho, - jenž skrze svoje vtělení lidstvu všemu získal spasení.

3. V Ducha lásky jednoho, - dárce světla, Pána našeho, - jenž mluvil ústy proroků, - Otci, Synu roven od věků.

*) Zpívá se při ranní mši sv., která jest obětována za věřící.

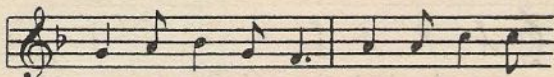

Obětování.

Při kyrie rorátů nedělních: „Blahoslavená Panno“; nápěv z 15. stol. podle: „Elško milá, srdečná“.

1. Pan - no - bla - ho - sla - ve - ná, - hle,
Po - čneš v ča - se slí - be - ném, - jak

an - děl ne - se zvěst, - mi - lost Pá - na
to - bě pra - vil Pán, - Sy - na Bo - ha

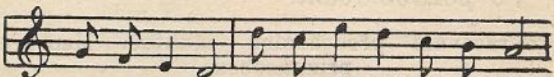
ve - li - ká - že to - bě dá - na jest.
na - še - ho, - jenž k spáse lí - du dán.

Sanktus.

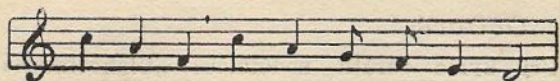
Sanktus, původně latinské a chorální, dvouhlasně a mensurálně z rorátů nedělních, podle rorátníku z Nového Hradce Králové z r. 1581, list 47a. Mensura přizpůsobena.

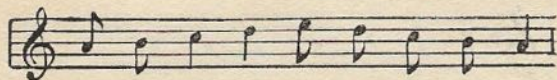
Vše - mo - hou - cí, žá - dou - cí - Bo - že,

Ot - če sva - tý, - Sy - nu Bo - ži je - di - ný, -

Je - ži - ši Kri - ste, vždy - cky sva - tý, -

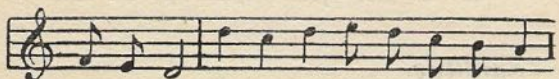
za - rmou - ce - ných U - tě - ši - te - li, -

ve - le - bný, sla - vný Du - še sva - tý! -

Pán jsi pá - nů, Ho - spo - din - ne - be - ských

zá - stu - pů, - pl - na jsou ne - be i ze - mě -

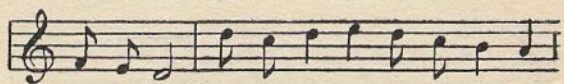
slá - vy tvé pře - ve - le - bné.

Po pozdvihování.

Pokračování předchozího sanktus. Mensura
přizpůsobena.

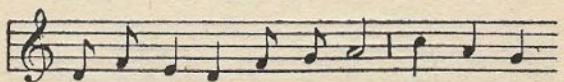
Po-že hna-ný, ve-leb-ný, - Bo-že náš

vtě-le-ný, - z Panny či-sté na-ro-ze-ný, -

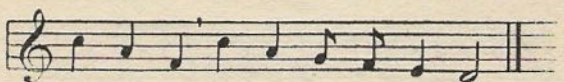
od Ot-ce k spá-se svě-tu da-ný! -

V ne-bes slá-vě, Pa-ne náš, - s Ot-cem svým

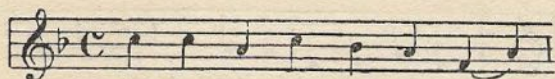
by-tu-ješ - a zde s ná-mi na ol-tá-ři -

pře-bý-váš, Kri-ste po-že-hna-ný!

Agnus.

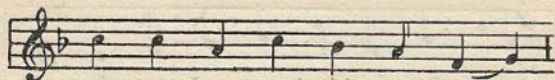
Při próze rorátů nedělních: „Anděl k Panně Marii“; nápěv z 15. stol. při písni „Angelus ad virginem“ z latinského kancionálu Jistebnického v musejní knihovně pražské, sign. XII F 14, list 208b. Původně v tonině mixolydické v musejním rkpe z r. 1473, sign. XII A 1, list 216 b. Slova též v „Písničkách křesťanských“, tišt. v Lilči r. 1530.

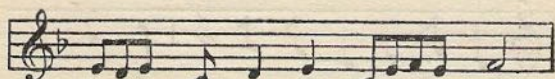
1. An - děl k Panně po - slán jest, -

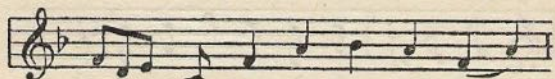
u - cti - vě ji zdra - ví, -

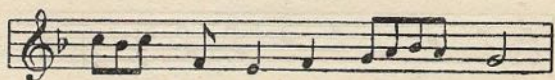
vtě - le - ní ji zvě - stu - je - -

Pá - na věč - né slá - - vy. -

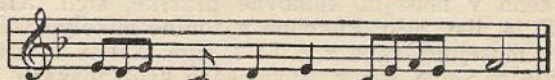
An - dě - lo - va po - sel - ství -

hlas jak Pan - na sly - - ší, -

o - - těch vě - cech po - di - vných -

u - va - žu - je v du - - ši. -

2. Vstoupí v tebe svatý Duch, - dí jí anděl s nebe, - Pán svou mocí zastíní, - Panno čistá, tebe. - Požehnaná nad všechny, - máš se matkou státi, - Synu tvému království - Bůh chce věčné dáti.

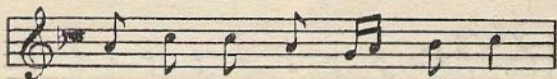
3. Protož, Kriste, Pane náš, - Synu Boží pravý, - spáso světa jediná, - dárce věčné slávy, - uslyš hlasy věrných svých, - zbav nás všeho zlého, - uveď duši kající - v říši Otce svého!

Přijímání.

Při aleluja rorátů nedělních: „Pane Ježíši Kriste“. Slova br. Jana Augusty z kancionálu bratrského „Písně duchovní evangelistské“ z r. 1581, str. 532.

1 Ty jsi, Kri - ste, Bo - ži Syn, -

se - stou - pil jsi v ze - mě klín, -

te - be, dár - ce mi - lo - sti, -

s Ot - cem, Du - chem vše - chno cti.

2. Zem i nebe tvůj je stan, - Slovo věčné ty jsi zván, - propast moře, světlo hvězd, - všechno tvoje dílo jest.

3. K věrným svým se přiznáváš, - my jsme tvoji, ty jsi náš, - ve způsobách tajemných - uprostřed dlíš synů svých.

4. Budiž nám i nakloněn - v posledního soudu den, - v sídla přijmi blažená, - před lidmi kdo tebe zná!

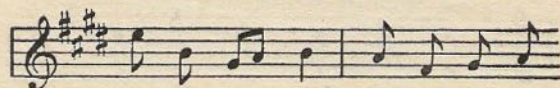
5. Jezu Kriste tajemný, - Králi náš a Bože ctný, - veď nás v říši nebeskou, - dej nám zřítí slávu svou!

Závěr.

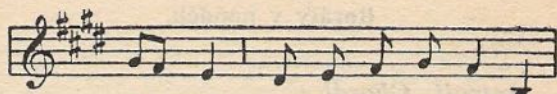
Při próze rorátů nedělních; nápěv při „Ave, hierarchia“ ze 14. stol.

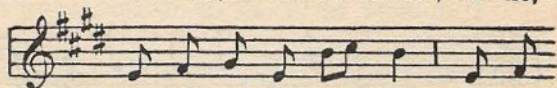
1. Z mí - lo - sti tak hoj - né, - ště - dře

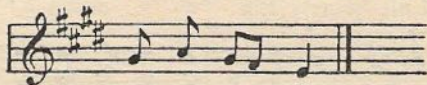
u - ká - za - né, - li - dem dar - mo

da - né, - Je - zu Kri - ste, Pa - ne, -

te - be všechno chvá - lí, - ne - bes

věč - ný krá - lí!

2. Ó náš Pane milý, - ty jsi dárcem síly, - v zármutku a kříži - pomoc tvá se blíží, - útočiště jisté - tys, ó Jezu Kriste!

3. Pro vtělení svoje - otevř lásky zdroje, - spravuj naše činy, - odpusť nám všem viny, - z bouřných světa vírů - veď nás v přístav míru!

4. Vyslyš naše hlasy, - Bože věčné spásy, - dej, ať v lásce stálé, - žijem ke tvé chvále, - tebe v úctě máme, - zákonů tvých dbáme!

5. V poslední pak chvíli, - až se den náš schýlí, - a my před tvým soudem - státi, Kriste, budem, - milost rač nám dáti, - slávy věčné přáti!

Roráty v pondělí.

Introit. Chordl.

Ant. Prolom, Pa-ne, ne-be-sa - a se-stup

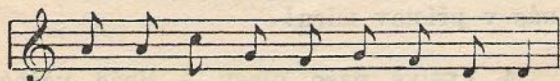
na ze-mi - v život pře-či-sté Ma-ri - e

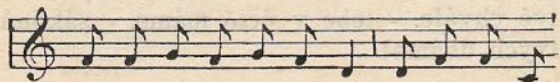
Pan-ny! - Ot-co-vé sva-tí z-no-ci temnot -

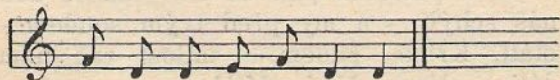
bez pře-stá-ní tak vo-la-li. - I my

ži - ví na ze - mi zde vo - lej-me: -

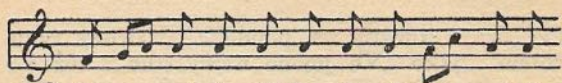

V srd-ce na-še se-stou-piž - svou mi-lo-sti,

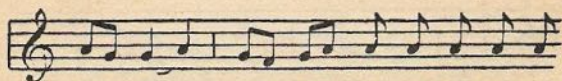

v nás pře-bý-va - ti ra - číž!

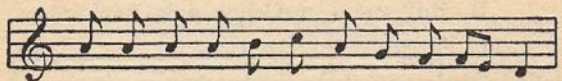
Ž. Ro-sa mi-lo-sti Bo-ží rač sstou-pi-ti

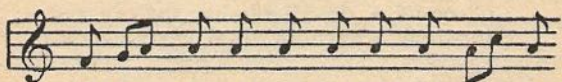
s ne-be - a nás zemský lid k tomu

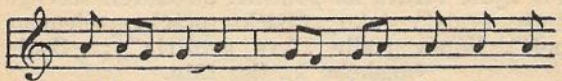
příhodné u čí-ní-ti, - ať můžem

božská do-bro-di-ní vděčně přij-mou-ti.

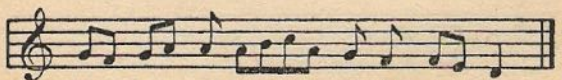
Slá-va Ot-ci i Sy-nu i Du-chu

sva-té - mu, - ja - kož by-la na

po-čá-tku, bu-diž ny - ní i vždy-cky, -

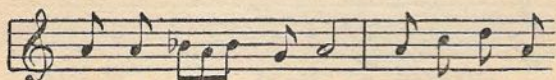
až na vě-ky — věkův. A - men.

Kyrie.

Při próze rorátů na pondělí: „Všichni tvoji volení“, jako „Ve jméno nejvyššího“; též ve čtvrtek při: „Radostná to zpívání.“

1. Vlád-ce svě-ta, Bo - že náš, - jenž-to
2. Vy-slyš pro-sby dě-tí svých, - od-pust

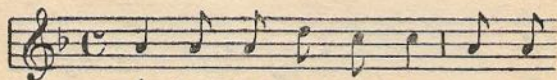
v ne-bi sí - dlo máš, - v to-bě na - ši
li - du své - mu hřích, - dej nám srd-ce

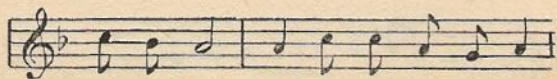
ot-co-vé - do-šli bla-ha, spá - sy své.
hor-li-vé, - bychom ži - li k slá-vě tvé!

Graduale.

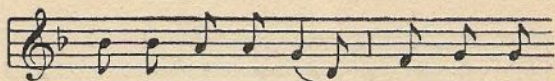
Při kyrie rorátů na pondělí: „Utěšiteli slavný, Duše svatý“. Jako „Cízičku ptáčku, zeleného peří“. Nápěv podle „Ave genitrix“ ze Sedlčanského k., list 121a.

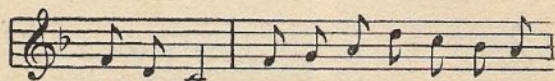
1 Ó Du - še pře-sva - tý, - vše ti

vzdá-vej čest, - zem, tem-no pro - pa - stí, -

ne - be, svě - tlo hvězd; - tys v lás-ce

ta - jem - né - lidstvu všemu zvě - sto - val -

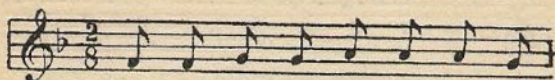
čas spá - sy bla - že - né.

2. Od tebe prorokům - s nebe slib je dán: - Aj, přijde Mesiáš, - světa všeho Pán; - den svitne v noci stín, - syny svoje uvede - zas v lásky Boží klín.

3. Útěcho blažená, - sestup s nebe k nám, - tu v srdci pokorném - zbuduj sobě chrám! - Veď duše k sobě výš, - světlem pravdy ukazuj - všem cestu v nebes říš!

Evangelium.

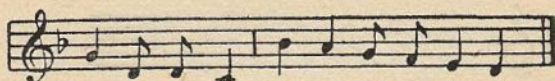
Při kyrie na pondělí: „Gabriel je poslán k Panně“. Nota zvláštní, též při „Jezu mater deica“ ve Franusově k. z r. 1505, list 254b.

1 An - děl Pá - né na svět při - šel -

s ne - bes věč - né slá - vy - do mě - sta

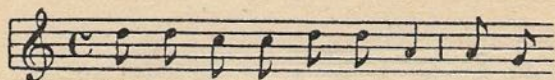
Na - za - re - ta, - Pannu takto zdra - vi -

2. Zdráva budiž nade všechny, - Panno Bohu milá, - dobrota Nejvyššího - tebe vyvolila.

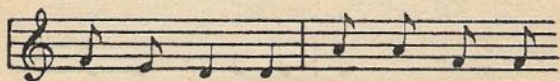
3. Z Ducha počat nebes divem, - Boží Syn se vtělí, - na věky panenství tvé - svět ctít bude celý.

Obětování.

Při próze rorátů pondělních v rorátníku z Nového Hradce Králové z r. 1581: „Bože náš, jenž's před věky“; nápěv též při „Singuli catholici“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a. Slova též v k Šamotulském k jiné melodii.

1. Věč-ný, vel-ký Bo-že náš. - Pa - ne

Je - zu Kri - ste, - na vě - ky jenž

pře - bý - váš - v slá - vě Ot - ce ji - sté.

2. Sestoupil jsi s nebe k nám - z lásky
Otce svého, - abys hledal spásy sám - lidu
zbloudilého.

3. Dej nám v tomto životě - v pravdě
tvé vždy státi, - srdce chovat v čistotě, -
hříchů všech se báti!

4. Nedopusť nám trpěti - věčné smrti
strasti, - s tebou kaž nám bydleti - v ne-
bešťanů vlasti!

Sanktus.

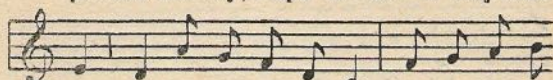
Při kyrie rorátů pondělních: „Uslýš naše zpí-
vání“. Rytmus třídobý změněn ve dvoudobý.

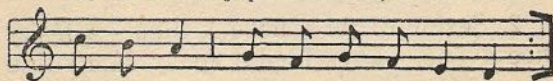
1. Sva - tý, věč - ně sva - tý Bůh, - chválu
2. Kri - ste, Pa - ne nej - vyš - ší, - to - bě

je - mu vzdej - me, - O - tec, Syn i sva - tý
pi - seň slá - vy, - Spa - si - te - li nej - draž -

Duch, - jenž v nebi by - tu - je, - svě - tu vše - mu
ši, - zní v kra - ji pozemském, - ve sbo - ru i

kra - lu - je, - sva - tý je - mu pěj - me!
an - děl - ském - všechno te - be zdra - ví.

Po pozdvihování.

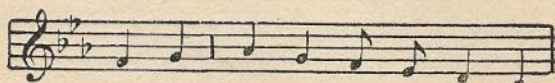
Z kyrie rorátů na pondělí: „Ó, co tebou hnulo“.
Jako „Zdráv buď, Jezu Kriste“. Nápěv z 15.
stol. při „Ave, gloriosa virgo“ ve Franusově
k. z 1505, list 242b, při „Ave dei melos“
tamtéž, list 290b, při „Ave mitissima“ v Sedl-
čanském k., list 114b, při „Vitej, Jezu Kriste“
br. Jana Augusty v k. Šamotulském A XVII.

- 1 Ó, co ve - dlo te - be, - že jsi
při - šel na svět s ne - be, - hříš - ným

tak se sní - žil, - Mi - lost tvo - je
 ti - dem slou - žil? -

vlíd - ná, - kte - rá po - mo - ci zná, -

ve - dla te - be na zem, - spá - su

při - ne - sla všem. - Je - ži - ši Kri - ste!

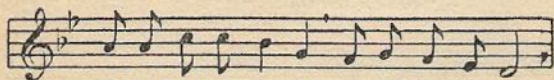
2. Ty jsi lidstvo hříšné - věčné smrti
 zbavil, - v lásce přenesmírné - hříchy
 světa shladil. - Tělo a krev pravou -
 v paměť dal jsi nám svou, - s námi býti
 žádáš, - chlebe nebeský náš, - Ježíši Kriste!

Agnus.

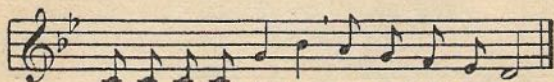
Při alleluja rorátů na pondělí: „Tito jsou
 dnové“. Jako „O králi Matyášovi“. Nápěv po-
 dobný v 15. stol. při „Vale imperatrix“, podle
 níž upraven rytmus.

1 V této době sva-té tře-ba bdíti nám, -

v níž-to spá-sa vzešla svě-ta končinám, -

neb Syn Boží při-šel s ne-be k lidem sám.

2. Ježíš Kristus, z rodu Davidova král, - přijde zas, by k soudu všechny lidi zval, - šťasten bude, kdo vždy v pravdě jeho stál.

3. Synu Panny čisté, Spasiteli náš, - kéž i v soudu den nám milost svoji dáš, - ty jsi naše spása, světa Mesiáš!

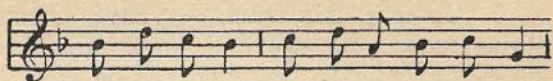
Přijímání.

V próze rorátů na pondělí chorální notou: „Ó Jezu Kriste, Synu Panny čisté“. „Aula regia“. Latině složil Mikuláš, biskup tábořský, přeložil br. Adam Šturm. Slova upravena podle k. Šamotulského R VIII.

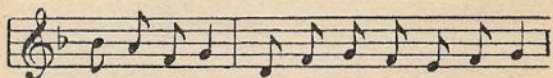

1. Kriste Je - ží - ší, - ty spá-so nej-vyš-ší, -

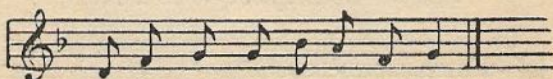
shle-dni na nás - svou svatou mi - lo - sti, -

zahři-vej nás, - a . by tvé sla-vné jméno, -

v nás i v cir - kvi by - lo ctě - no, -

chvá-le - no a ve - le - be - no!

2. Již od věčnosti - tys u velebnosti - roven Otci, - s ním jeden v podstatě - Bůh, i v moci. - Od počátku bylo vše - učiněno skrze tebe, - slunce, hvězdy, zem i nebe.

3. Život pověčný, - sám v sobě bezpečný, - chováš vždycky; - jen tebou obrozen - život lidský. - Smrti zlé se nebojí, - kdo v tvé víře pevně stojí, - se světa jde ku pokoji.

4. Tvého příchodu - po světa obvodu - všecko čeká, - jen duch temna tebe - vždy se leká. - Požehnej nám, žádáme, - co tvým jménem počínáme, - dej, ať svatě dokonáme!

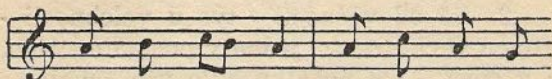
5. Opatruj nás sám, - vždyť Otcem sluješ nám, - na své děti - račť milostivě dnes - pohleděti! - Osvoboď nás od zlého - a též syna kajícího - přiveď do království svého!

Závěr.

Při kyrie rorátů pondělních: „Divná se milost stala“. Nápěv z pol. 15. stol. při: „Olim te virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 32a. Slova J. Táborského, též v Kancionále českém, tišt. r. 1559 v Olomouci.

1. Di-vná mi-lost sta-la se, - ple-sej

zem-ská ři - še, - při - šel svě - ta

Spa - si - tel - sne-hes ja - sne vý - še

2. Mnoho strasti vytrpěl - z vůle Otce svého, - aby lidstvo vykoupil - ode všeho zlého.

3. Jezu Kriste, žehnej nám, - chcem ti věrni býti, - uděl, bychom na věky - tebe mohli ctíti!

Roráty v úterý.

Introit. Chorál.

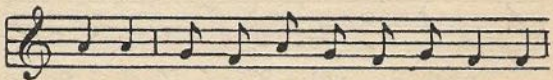
Ant. Vtě-le - ní Kri - sta Je - ži - še, - Sy - na

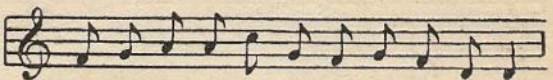
Bo - ží - ho, - pa - ma - tuj ka - ždá du - še

věr - ná - a po - chval je - ho, Pá - na

své - ho, - na tě vel - mí la - ska - vé - ho, -

kte - rýž pro - to rá - čil sne - be při - ji - ti, -

a - by po - jal tě k sobě, - kdež kra - lu - je

v své ne - bes - ké slá - vě

Ž. Chvá-lu Bo - ži vy - pra - vuj - te v ne - bí

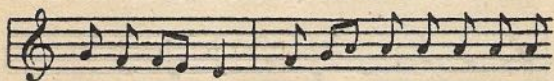
an - dě - lo vé, - též dí - ky Bo - hu

vzdá - vej - te vy, sva - tých zá - stu - po - vé. -

ple - sej - te Stvo - ři - te - li své - mu vši - chní

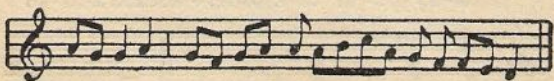
ná - ro - do - vé! - Slá - va Ot - ci i Sy - nu

i Duchu sva - té mu, - ja - kož

by - la na po - čá - tku, bu - diž ny - ní i

vždycky - až na věky - - - věkův. A - men.

Kyrie.

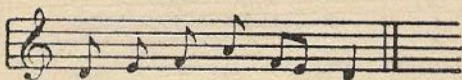
Při kyrie rorátů úterních: „Uslyš modlitbu naši.“ Jako „Ó bychom rozjímali“. Nápěv z pol. 15. stol. při: „Olim te virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 32a.

1. Vy-slyš na - še mo - dlit-by, - Bo - že

věč-né spá-sy, - ať se to - bě za - li - bí -

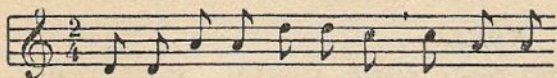
pro-seb na - šich hla - sy!

2. Kriste, Pane nejvyšší, - lásky věčné zdroji, - pomoc tvá žal utiší, - rány duše zhojí.

3. Naplň duši láskou svou, - sešli pomoc s nebe, - bychom s myslí nábožnou - chválili vždy tebe!

Graduale.

Při kyrie rorátů na úterý: „O milý Duše svatý“. Jako „Otče náš milý Pane“ ze 16. stol. a „Intuemur enixam virgunculam“ v graduálu musejní knihovny pražské z r. 1512, sign. XIII A 2, list 161a.

Du - še mi - lý, pře - sva - tý, rač da - rů
po - klad ne - bes bo - ha - tý svým věrným

svých nám prá - ti, - U - děl da - ru moudrosti, -
k spá - se dá - ti! -

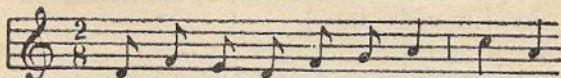
ra - dy, sí - ly, zbož - no - sti, - bychom s myslí

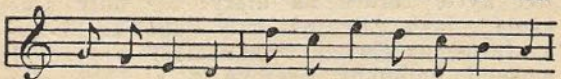
ochotnou tvou vů - li cti - li sva - tou.

Evangelium.

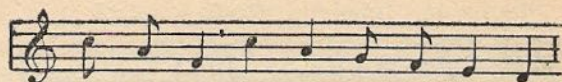
Při kyrie rorátů na úterý: „Jazyk lidský ne-
může vypravití toho“. Též při „Ave virgo no-
bilis“ ve Franusově k. z r. 1505. list 264a. při
chorálním i mensurálním sanktus a patrem
v 16. stol. Slova br. Jana Augusty, též v k. Ša-
motulském B I.

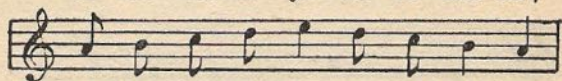
1. Ja - zyk lid - ský Bo - ha chval, - vděčně
2. Ži - vot za nás v o - bět dal - z vůle.

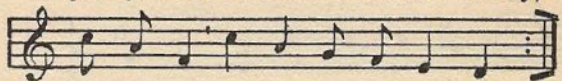
vzpo - měň to - ho, - jak On nám Sy - na své - ho -
Ot - ce své - ho, - shladil břich světa všeho, -

s ne-be dal, Je - zu Kri - sta ctné-ho, -
ve - šel v říš rá - je ne - be - ské - ho; -

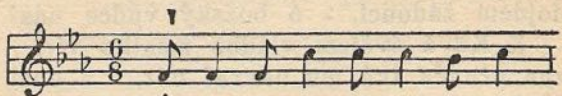
a - by skr - ze kříž ob - myl ví - nu, -
při - jde sou - dit nás s ne-bes slá - vy, -

ve - dl nás k Ot - ci z no - ci sti - nů.
vlád - ce náš, Bůh a člo - věk pra - vý.

Obětování.

Při kyrie rorátů úterních: „Rač nám své po-
žehnání dáti“. Jako v rorátní písni v neděli při
kyrie „Radujme se všichni nyní“, v jejíž poslední
sloce jest akrostich (Jan) „Táborský“; též při
písni „Iam venit aetas“ z 15. stol.

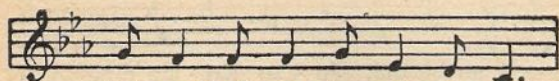
1. Ó Du - še sva - tý, Pa - ne náš, -

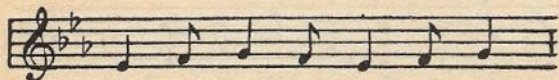
jenž sla - bost na - ši do - bre znáš, -

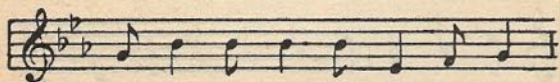
rač shů - ry se - slat da - ry své, -

kde v slá-vě ne - bes zá - ři - vé, -

s Ot - cem, Sy - nem by - tu - ješ, -

a tvor - stvu vše - mu kra - lu - ješ, -

ó Pa - ne Bo - že náš!

2. Ó Duše svatý, skloň se k nám - a činy naše spravuj sám, - uč duši cestu spásy znát - a v pravdě Páně věrně stát! - Přispěj nám svou pomocí, - ať spásy dojdem žádoucí, - ó božský vůdce náš!

3. Když světem vládne zmatku vír, - zas pravda tvá mu navrať mír, - a duši bludem zmatené - dar víry sešli blažené, - rozum světlem osvěcuj - a zbožnost v srdci rozněcuj, - ó učiteli náš!

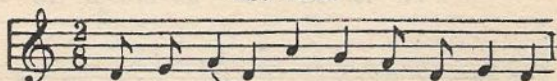
4. Jas lásky tvé tak vznešené - dej sílu duši zemdlené - a v žalu těš a posiluj. - a v boji světa s námi stůj, - rady uděl v úzkostech, - buď lékem srdci v strastech všech, - ó těšiteli náš!

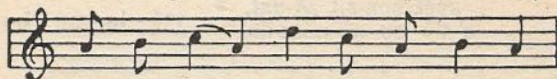
5. Ó Pane, v chvíli poslední - ty s nebe
mírně pohledni - a z temnot bídy po-
zemské - veď duši v kraje nebeské, - tam,
kde v slávě Otec, Syn, - vždy s tebou jeden
Hospodin, - jest Pán a soudce náš!

Sanktus.

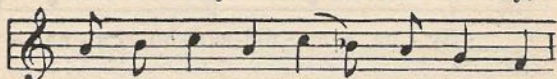
Při kyrie rorátů úterních: „Ježíši, nejmocnější
králi“. Jako „Svatý Lukáš o tom píše“. Též
při písni „Cuncti nunc assurgentes“ z 1. pol.
15. stol. s nápěvem ve Franusově k. z r. 1505,
list 248a.

1. Je - zu náš, moc-ný svě - ta krá-li, -
2. Se-stup k nám v té-to sva - té chví-li, -

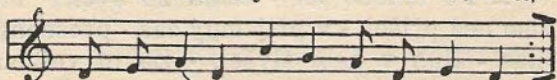
slá - va tvá zni svě - ta dá - li, -
srd - ci dej dar ne - bes si - ly, -

to - bě vše-chno pro - zpě - vu - je, -
by - chom te - be vrou - cně cti - li, -

jmé - no tvo - je zve - le - bu - je, -
s ne - be - šťa - ny ve - le - bi - li, -

Bo - že náš, pl - ný cti a chvá - ly!
Je - zu náš, Spa - si - te - li mi - lý!

Po pozdvihování.

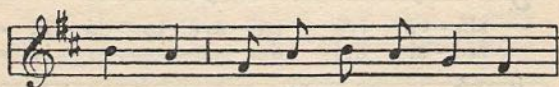
„Pán nebeský“. Při próze rorátů úterních zvláštní nota Jana Táborského. Slova tistěna jsou v k. Miřinského z r. 1522 o 13 slokách.

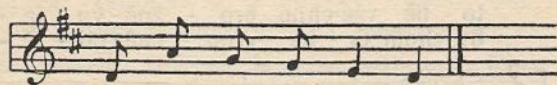
1. Pán ne - be - ský, - král an - děl - ský, -
z mi - lo - sti své - do - bro - ti - vé -

svět spa - sit žá - dal, - vtě - le - né - ho
s vý - so - sti nám dal -

Sy - na, - an - děl - ské - ho Pá - na; -

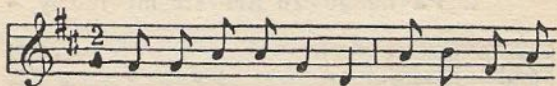

bu - diž je - mu chvá - la!

2. Po mnoho let - čekal ho svět, - na
zem než přišel, - v příjemný čas - prosebný
hlas - Bůh v nebi slyšel. - Za tu velkou
milost, - všeho světa radost, - budiž jemu
chvála!

Agnus.

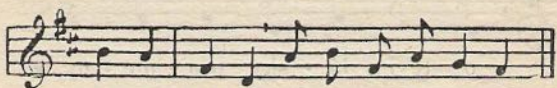
Při aleluja rorátů úterních: „Z hvězdy vyšlo slunce“. Jako „Již mi pan Zdeněk z Kono-
piště jede“. Nápěv při „Auroram lucis“ v rkpe
musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2
z r. 1512, list 148a. Česká píseň samostatně
o 14 slokách v rkpe univ. knihovny pražské,
sign. XVII B 7, list 39a.

1. Z hvězdy vyšlo slunce - v nebes divné

změně, - Syn dán či-sté divce, - vy-vo-le-né

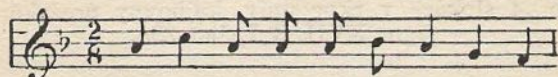
že-ně, - to-bě, Matko Pá-ně sva-tá!

2. Otec Syna poslal - v zaslíbeném
čase, - v služebnost ho poddal - k lidu
svého spáse, - tebe, Pane Jezu Kriste!

3. Co nám vina vzala, - navrátila
Panna, - když nám Syna dala, - Jezu
Krista Pána, - v ráji zaslíbená žena.

Přijmání.

Při kyrie rorátů na úterý z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 80b: „Milý Pane náš, Jezu Kriste“. Jako „Hej, hej, nejezd Marku, utoneš“, nebo „Vzdejmež chválu, děkování“. Též při „Minula noční hodina“.

1. Pa - ne, Je - zu Kri - ste mi - le - ný, -

z Pan - ny či - sté zro - ze - ný, -

slyš v ne - bi pro - sby sy - nů svých, -

o tevř lá - sky pra - me - ny, -

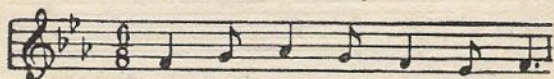
a od - pusť li - du své - mu hřích!

2. Přijď k nám, Kriste, Bože tajemný,
k spáse naší vtělený, - a naplň srdce láskou
svou; - ve svůj stánek vznešený - změň
duši naši blaženou!

3. Cesty naše říd a spravuj sám, - veď nás k nebes výšinám, - kde spolu s Otcem sídlo máš, - zahynouti nedej nám, - ó Jezu Kriste, Pane náš!

Závěr.

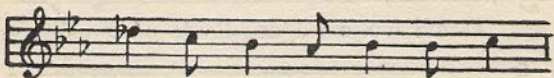
Při kyrie rorátů úterních: „Veseliž se již nyní“. Jako „Cedit hiems eminus“ z poč. 15. stol. Nota zvláštní, smíchaná, neobyčejná. Píseň celou v šamotulském k., list 207b upravil br. Lukáš bakalář o přijímání padlých, po přijaté milosti zase se navracejících k Bohu.

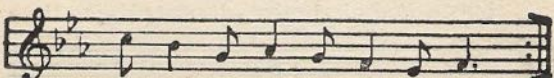
1. V Pá - nu svém se ra - duj - me, -
2. Pán se v o - bět li - du dal, -

Kri - stu vrou - cně dě - kuj - me, -
hří - chy svě - ta vše - ho sňal, -

slav - me pí sní ra - dost - nou -
z lá - sky je - ho pl no - sti -

vždy lás - ku je - ho ta - jem - nou!
nám hoj - ně ply - ne mi - lo - sti

Roráty ve středu.

Introit. Chordl.

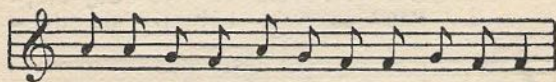
Ant Pro-rok e-van-ge-li-cký - l - sa - i - áš

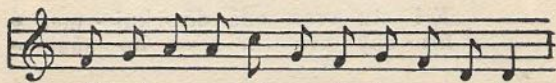
pro-ro-ko-val - i to-ho žá-dal si, řka: -

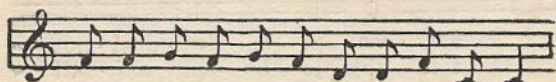
Ro - su vy - dej, ne - be, shů - ry, -

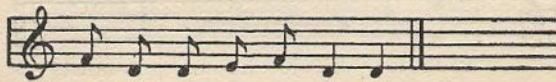
) spra-ve - dl-nost, o - bla-ko - vé, de - ště - te! -

O-teví svo-je srd - ce, li - de po-zemský, -

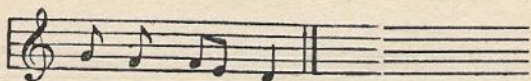

by-ste hod-ni spra-ve - dl-nost při - ja - li -

a spa - se - ní nám vze-šlé.

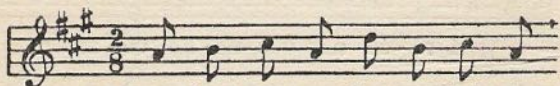
Ž. Bůh rá - čil Cy - ra k vy - kou - pe - ní svým
 po - sla - ti, - a - by mo - hl do - bře
 Cy - rus Kri - sta před - o - bra - zo - va - ti, -
 jenž rá - čil nás věč - né - ho vě - ze - ní
 u - cho - va - ti. - Slá - va Ot - ci i Sy - nu
 i Du - chu sva - té - mu, - ja - kož
 by - la na po - čá - tku, bu - diž ny - ní
 i vždy - cky - až na vě - ky

vě - kův. A - men.

Kyrie.

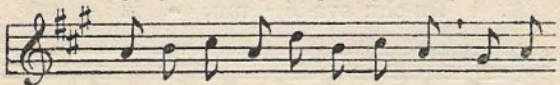
Tropus třídobý v aleluja rorátů na středu: „Zdráv buď, Pane Jezu Kriste“. Nápěv k samostatné písni rorátní přejat z tropu: „O Maria caeli via“ středověké chorální hymny mrskačů: „Alleluia, ave, benedicta Maria“. Tropus, původně chorální, byl uveden v takt buď dvojdobý (graduál Slavětinský, str. 534) nebo v třídobý (Vyšebrodský rkp. č. 42, list 89b), který přešel i do rorátů. Zde užito rytmu dvoudobého.

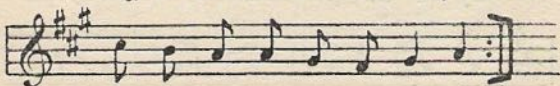
1. Zdráv buď, Pa-ne Je - zu Kri - ste, -
2. Ty jsi svě - tlo, pra - vda, ži - vot, -

Sy - nu Bo - ha Ot - ce je - di - ný, -
ty jsi ce - sta spá - sy bez - peč - ná, -

jenž jsi v tě - le na zem při - šel, a - bys
dej, ať te - be vděčně ctí - me, Je - zu

shla - dil svě - ta vše - ho vi - ny.
Kri - ste, lá - sko na - še věč - ná!

Graduale.

Při kyrie rorátů na středě: „Podivme se po-koře“. Nota zvláštní, pěkná Jana Táborského; táž při písni z 15. stol.: „Illustratam venustatem“ v Sedlčanském kancionále, list 126b. Rytmus třídobý v prvném díle písně nahrazen dvoudobým.

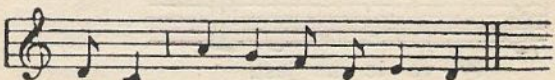
Po-dív-me se po-ko-ře, - Sy-na
s ne-bes na zem se-stou-pil - k spá-se

Pan-ny či-sté, - Zvo-lil pro-stín-kou
svě-ta ji-sté. -

betlemskou chyž, - při-jal chu-do-bu po-

zemskou, - strast a bo-lest-ný kříž.

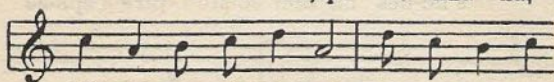
2. Za tu milost velikou - vše ať Boha
chválí, - zazvuč píseň radostná - širou
světa dále: - Noci hluboké pomínul stín, -
přišel Mesiáš slíbený, - Otce jediný Syn.

Evangelium.

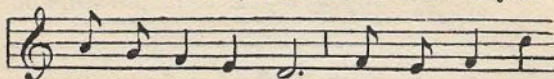
Při próze rorátů na středu: „Jasně slunce, jenž nehasne“. Nota pěkná, zvláštní, složení br. Jana Táborského ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 30b při „Consolator, gubernator“; též při: „Jakož jest Bůh krále toho“, „Přišel jest k nám obr silný“ br. Jana Augusty v Šamotulském k. A XX.

1. Ej-hle, spá-sy slun-ce jas-né, -
2. Zdrá-va bu-diž, po-že-hna-ná, -

vzchá-zí ze-mi šťast-né, - an-děl Bo-ží
na-de všechny sla-vná, - z te-be vzej-de

Pan-ně ne-se zvěst, - od Bo-ha že
spá-sy na-ší květ, - je-hož če-ká

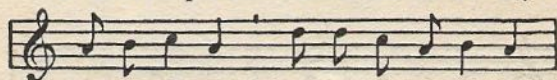
vy-vo-le-na jest.
v tou-ze všechen svět.

Obětování.

Při próze rorátů na středu: „Aj, já dívka Pána velikého“. Nápěv při: „Cuncti nunc assurgentes“ v k. Franusově z r. 1505, list 248a.

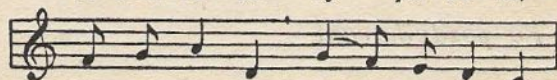
1. Aj já dív-ka Pá - na ve - li - ké - ho, -
2. Na svět při-šlo věč-né Slo-vo Ot - ce, -

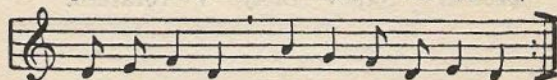
staň se vů - le Bo - ha vše - moc - né - ho, -
li - dem vzešlo z hvě - zdy jas - né slunce, -

bu - du ma - tkou Pá - na své - ho, -
ve květ rů - že vy - pu - če - la, -

Me - si - á - še slí - be - né - ho, -
po - dle slo - va arch - an - dě - la, -

jenž je spá - sou lid - stva ve - ške - ré - ho.
Pan - na či - stá Kri - sta svě - tu da - la.

Sanktus.

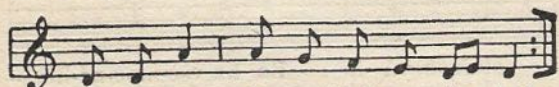
Při próze rorátů ve středu: „Chvála Bohu
mocnému“. Nápěv častý v rorátech.

1. Chvá - la Bo - hu na - še - mu, - jenž dal
2. Kri - ste, u - děl mi - lo - sti, - bychom

Sy - na své - ho, - sva - tý, sva - tý,
zbo - žně ži - li, - te - be spo - lu

zplí - vej - me, - slav - me jmé - no je - ho!
s an - dě - ly - v ne - bí věč - ně cti - li.

Po pozdvihovdní.

PH aleluja rorátů na středu: „Jakož o tom proroci“. Nápěv častý v rorátech.

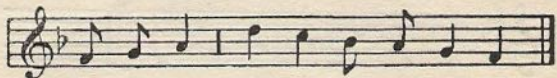
1. Ja - kož sva - tí pro - ro - ci - za dnů
li - du vše - mu hlá - sa - li - př - ťi

do - by dávné - to - ho svět se do - če - kal -
Kri - sta slavné: -

v ten-to ra-dost-ný čas, - Sy-na své-ho -

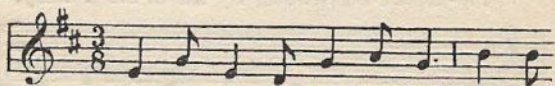

O - tec dal, - a - by vy - kou - pil nás.

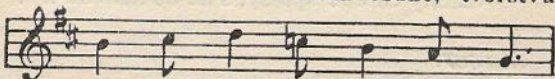
2. Jehož sbory andělů - v ráji věčně
chválí, - mezi námi vyvolil - stánek sobě
stálý. - Roven Otci od věků, - přijal bo-
lestný kříž, - nebe vrátil člověku, - ráje
blaženou říš.

Přijímání.

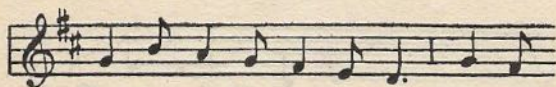
Při próze v rorátech na středu: „Kristus svou božskou mocí“. Nota zvláštní, velmi snadná, k níž se zpívaly různé lat. písně v 15. stol., jako „Vale Jacob stellula“, „Patrem omnipotentem“.

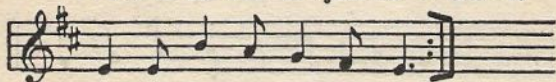
1. Kri-stus, slá-vy vě-čné král, - při - jal
2. S Otcem v ří-ši nadhvězdne, - tvorstvu

na - še tě - lo smr - tel - né, -
vše - mu sla - vně kra - lu - je, -

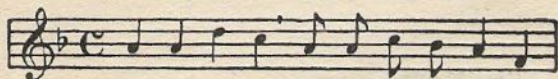
a - by se - be v o - bět dal, - nám pak
v svá-to-sti zde ta - jem - né - me - zi

vrá - til ne - be ztra - ce - né.
ná - mi skry - tě by - tu - je.

Agnus.

Při kyrie rorátů na středu: „Ukrotils hněv Boha“; nápěv též při písni „Benedictum fructum“ v Sedlčanském kancionále, list 115b.

1. Je - zu, spá - so světa veš - ke - ré - ho, -
U - veď du - ši v rá - je ja - sné brány, -

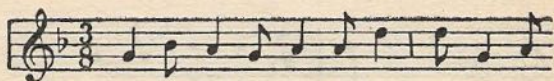
shlédni s nebes výše k prosbě li - du své - ho -
Pa - ne Je - zu Kri - ste, Sy - nu či - sté Panny, -

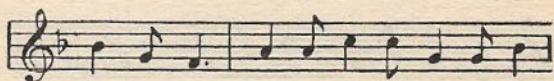
a rač věr - né svo - je zba - vi - ti zlé - ho!
vzácný chlebe spá - sy, s ne - be nám da - ný!

Závěr.

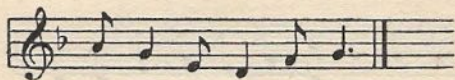
Při próze rorátů na středu: „Bůh Otec z své milosti“. Jako „Elško milá, srdečná“ z 15. stol.

1. Vzdejme díky, chválu, čest, - že Bůh se

smi - lo - val, - s nebe zprávu radostnou -

dnes svě - tu vše - mu dal.

2. Anděl Boží Gabriel - zvěst Panně
oznámil, - že již přijde Spasitel, - jenž
světu slíben byl.

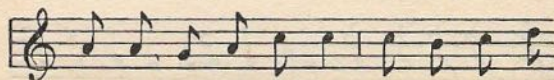
3. V písni chvály na věky - buď Pán
náš veleben, - z jehož velké milosti - nám
vzešel spásy den.

Roráty ve čtvrtek.

Introit. Chordál.

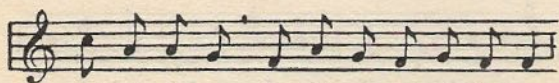
Ant. .Ro - su dej - te, ne - be - sa, - jež dřív

jste by - la mě - dě - ná, - ja - ko ze - mě

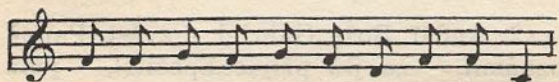
že - le - zná, - když - tě na - še hří - chy

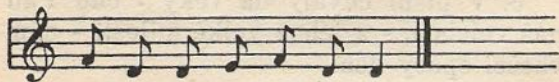
od - dě - li - ly du - ši na - ši od Bo - ha; -

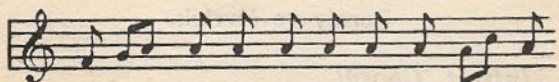
hle, Bůh rá - čil na svět mi - le shlédnouti, -

když Syn je - ho pro na - še spa - se - ní -

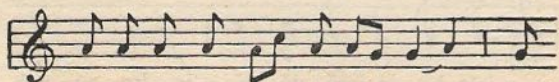
rá - čil na svět při - ji - ti.

Ž. Přij - miž ro - su ne - be - skou, ó Pan - no

Ma - ri a, - a - bys Duchem svatým

po - ča - la nám Ho - spo - di - na, - všech

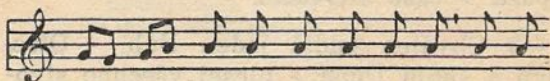
li - dí je - din - ké - ho Spa - si - te - le, -

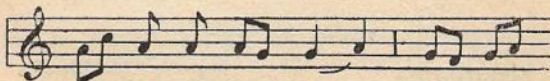
Je - zu Kri - sta Pá - na. - Slá - va Ot - ci

i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, -

ja - kož by - la na po - čát - ku, bu - diž

ny - ni i vždy - cky, - až na

vě - ky — vě - kův. A - men.

Kyrie.

V introitu rorátů na čtvrtek: „Radostná ta zpívání“; též při „Radujme se společně“ v próze na pátek.

1. Věrný křesťan Pánu pěj, - v písni čest a

chvá - lu vzdej, - v tomto čase posvátném -

ple - sej Bo - hu v srd - ci svém!

2. Ejhle, blízko jest již Pán, - jenž byl
Otcem světu dán, - aby nesl lidem všem -
spásu v čase slíbeném.

3. Chválen budiž jeden Bůh, - Otec,
Syn a spolu Duch, - plesej všechno stvo -
ření, - k nebi zpěv ať diků zní!

Graduale.

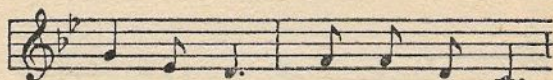
Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Těžkost věčnú“;
nápěv při „Ad honorem et decorem“ v gra -
duálu musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2
z r. 1512, list 146b.

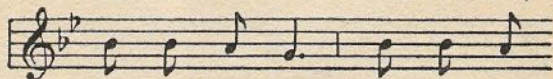
1. Aj, těž - kost věč - né ne - bla - hou -
2. Hle, z rá - je sí - del bla - že - ných -

po - tom - kům svým - pra - o - tec A - dam
o - pu - štěn šel, - vý - či - tek bří - mě

zpú - so - bil = či - nem svým zlým, =
v srd - ci svém = bez kon - ce měl; =

slo - vem když lstným = od du - cha
bo - lest a žel = ne - sl sl

zlé - ho sve - den byl.
z rá - je v bí - dy zem.

Evangelium.

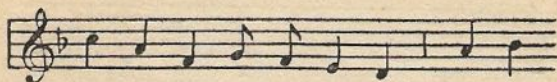
Při próze rorátů na čtvrtek: „Šťastná to byla chvíle“; též při „Depromemus laudes deo creatori“ v rkpe univ. knih. v Praze, sign. VI C 20a, list 39b.

1. Aj, šťastná by - la chví - le, = v radost
když Bůh sám Pan - ně mi - lé = zpravu

změnil se žal, = že v neda - lekém ča - se =
andělskou dal, =

při-jde k ná - ro - da spá - se, - Kri - stus,

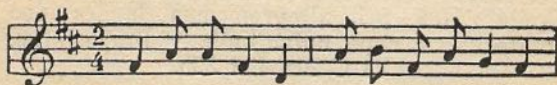

slí - be - ný král.

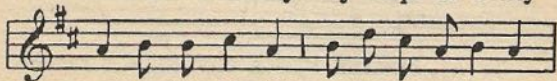
2. Nuž, vzdejme díky Pánu, - spásy
nastal nám čas, - v říš nadehvězdných
stanů - chvály zaplesej hlas; - neb světu
z Panny čisté - přijde Spasitel jistě, -
aby vykoupil nás.

Obětování.

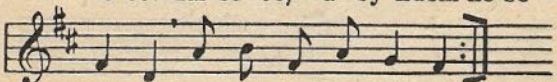
Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Snažme se
k tomu“; též v úterý: „Z hvězdy vyšlo slunce“.

1. Bůh Syna svého - po - slal je - di - né - ho -
2. Za na - še hřichy - Vy - ku - pi - tel ti - chý -

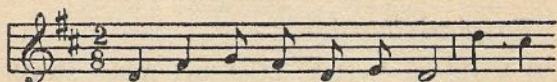
s ne - be - ské vý - še - do pozemské ří - še, -
v o - bět dal se - be, - a - by lidem ne - be -

své - mu li - du ne - hod - né - mu.
vrá - til, kte - ré A - dam ztra - til.

Sanktus.

V próze rorátů na čtvrtek: „Králi vši šlech-
nosti“; též při „Factor caeli et terrae“
v Sedlčanském k., list 119a.

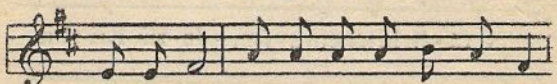
1. Krá-li ne - bes vý - so - stí, - ště - drý

dár - ce mi - lo - stí, - od - vrať mocí svou -

du - cha zlé - ho vnuk - nu - ti, - každou

žádost zlou! - Dej, ať všichni s vroucností -

te - be, Bo - ha své - ho, ctí!

2. Jezu Kriste milený, - Boží Synu
vtělený, - Spasiteli náš, - který v nebi
s Otcem svým - trůn své slávy máš, - rač
nás rukou milostnou - vésti šťastně v říši
svou!

3. Bůh náš, Otec vznešený, - jeho Syn
i milený, - spolu svatý Duch, - ve Trojici
jediný, - nerozdílný Bůh, - svatý, svatý,
svatý Pán - věčně budiž uctíván!

Po pozdvihování.

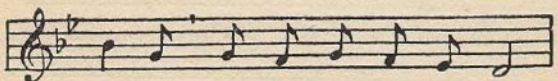
Při kyrie na čtvrtek: „Což byl Adam ztratil
skrz jabka jedení“. Jako „O králi Matyášovi“.
Podobně „Zdrávas, cisařovno“ v lat. k. Jisteb-
nickém, list 219a.

1. Což byl A - dam ztra - til kdys

v rá - ji hříchem svým, - Je - zíš Kri - stus

vrá - til zas dě - tem E - vi - ným, -

z Pan - ny či - sté zro - zen byv

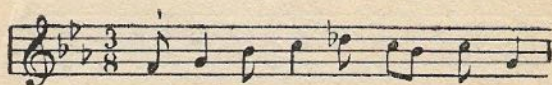
di - vem ta - jem - ným.

2. S nebe dolů sstoupil a nesl světa kříž, - trpěl mnohé hany a smrti strast a tíž, - vyšed z hrobu slavně, tak zkazil smrti říš.

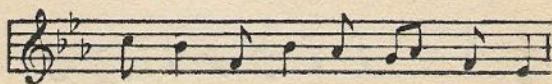
3. Nyní v nebes slávě, hle, s Otcem přebýváš, - nade všemi tvory trůn moci věčné máš, - Jezu Kriste, králi, ó Mesiáši náš!

Agnus.

Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Vykvetla hůl Aronova.“ Jako „Aron virga floruit“ a „Virgo felix et serena“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 294b a 263b.

1. Aj, vykvet' nám prut A - ro - na, -

když svě - tu zro - du Ju - do - va -

byl k spá-se Kristus dán.

2. Duch zlý je slavně přemožen, - a světu vzešel spásy den, - zpěv zní dnes z rajských bran.

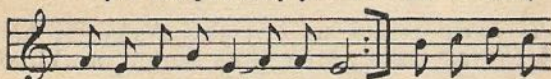
3. Ó Kriste, z Panny zrozený, - jenž mír všem dáváš blažený, - tys slávy věčné Pán!

Přijímání.

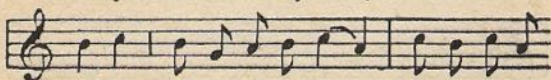
Při kyrie rorátů na čtvrtek: „V čemž spasení založeno“; též při „Imperatrix gloriosa plena laudum titulus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 48b.

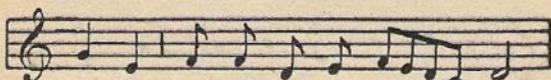
1. V čem je zá-klad věč-né spá - sy,
pro-tož plň vždy je - ho zá - kon,

zje-vil li-dem Kristus Pán, - a - by to-bě
kterýž s nebe nám byl dán, -

Kristus - chválu jednou vzdal, - že jsi na své

skut-ky - pil-ně po - zor dá - val,

v je - ho pravdě věr - ně stál.

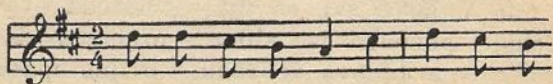
2. Člověk toužil cestu znáti, - jež by vedla k Bohu blíž, - ale jenom pravda Páně - vede duši v ráje říš. - Proto snaž se každý, - abys Krista znal, - vůli jeho plnil, - úctu jemu vzdával - a všech skutků zlých se bál

3. Kristus základ naší spásy, - cesta k Otci bezpečná, - život náš a světlo naše, - radost, touha jediná. - Kéž i srdce naše - jemu věrna jsou, - by je v této době - ve svatyni vzácnou - přítomností změnil svou.

Závěr.

Při aleluja rorátů ve čtvrtek. Slova jsou výkladem chvalozpěvu mariánského „Magnificat“.

1. Ve - le - bí má du - še - v ple - su a

ra - do - sti - Pá - na věč - né spá - sy, -

jenž - to dnes s výso - sti - shlé - dl ke své

div - ce - po - kor - né - ho srd - ce, -

v lás - ce a mi - lo - sti.

2. Aj, již od té chvíle - zástupy národů -
v neustálé chvále - po světa obvodu -
slaviti mne budou, - dívku Páně chudou, -
v radostném závodu.

3. Veliké mi věci - Hospodin učinil, -
Pán můj nejvyšší svatý - ve mně si zalíbil. -
Duši bohabojné - dary nebes hojné - od
věků připravil.

4. Ramenem své moci - pyšné On
rozptýlil, - sesadil i mocné, - snižené po-
výšil. - Nasycuje lačné, - bohatce však
prázdné - od sebe propustil.

5. V lásce své se ujal - národa sva-
tého, - pamětliv jsa slibu, - praotcům da-
ného, - z Judova že rodu - přijde spása
lidu - od Boha věčného.

Roráty v pátek.

Introit. Chorál.

Ant. Pa - tri - ar - cho - vé sva - tí, - A - bra - ham

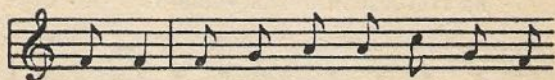
i ji - ní - mu - ži po - bož - ní,

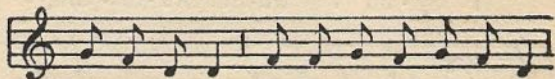
Bo - hu mi - lí, - ctnostmi do - brý - mi, -

pří-klad-ný - mi ve svém ži - vo - tě se

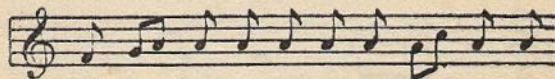
skvě - li; - po své smr - ti vši - chni do

tem-no-sti šli, - v temnostech pak vo-la - li, -

a svě - tlo spá-sy u-zřít žá - da - li.

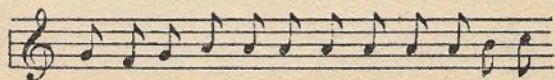
Ž. Když po stvo-ře - ni svě-ta mno-ho let

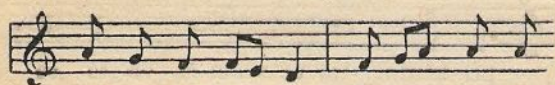
pře - šlo, - teh - dy to dra - hé

svě-tlo ot-cům v temnostech zkve-tlo, -

a skr-ze ži-vot čí-sté Panny Ma-ri - e

na svět jest vze-šlo. - Slá-va Ot - ci

i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, -

ja - kož by - la na po - čá - tku, bu - diž

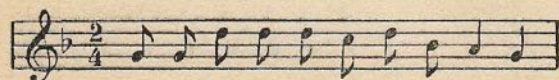
ny - ní i vždy - cky, - až na

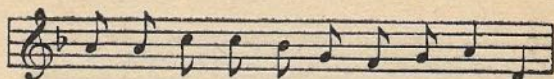
vě - ky — vě - kův. A - men.

Kyrie.

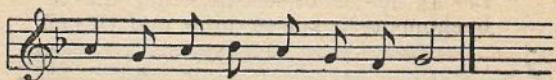
Při introitu rorátů na pátek: „Všichni praví Boží milovníci“; též při „Stabat mater“. Jako „Náš milý Bože, tatičku s nebe“.

1. Všichni pra - ví mí - lo - vní - ci Bo - ží -

Bo - hu své - mu v ka - jíc - no - sti slou - ži -

v ad - ven - tu mi - lo - sti - vý čas.

2. Spolu slaví v upomínce vděčné -
příchod Krista, který v lásce věčné -
žádal si vykoupiti nás.

3. K němu zdávna prorokové lkali, -
spásu světa viděti si přáli, - k Pánu zněl
touhy jejich hlas.

4. Nebes vládce slyšel jejich hlasy, -
poslal na svět Slovo věčné spásy - s vý -
sosti v zaslíbený čas.

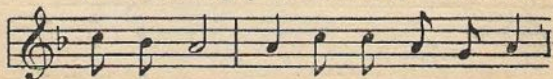
Graduale.

Při kyrie na pátek v rorátníku králové -
hradeckém z r. 1581, list 173b: „Otče nebeský
pro zásluhy syna“. Též při rorátních písních:
„Utěšiteli slavný“, „Maria Panno“; při „Ave,
genitrix“ v Sedlčanském k., list 117a.

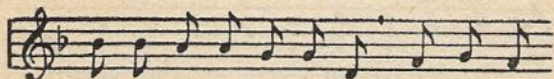

1. Ot - če, slyš sy - nů svých, - hla - sy

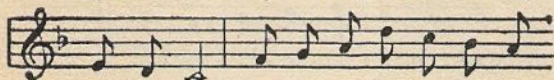
2. A - men pěj ra - dost - ně, - všechno

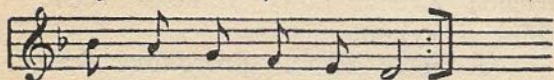
pro - seb - né, - pro mu - ky Kri - sto - vy, -
stvo - ře - ní, - Bůh Sy - na po - slal nám, -

rá - ny je - ho bo - lest - né - dej du - ši
bychom do - šli spa - se - ní, - buď Ot - ci,

mi - lost svou, - za niž se - be Spa - si - tel -
Sy - nu čest, - spo - lu Duchu sva - té - mu, -

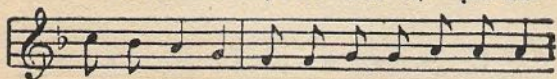
dal v o - běl kr - va - vou.
jenž vždy jim ro - ven jest.

Evangelium.

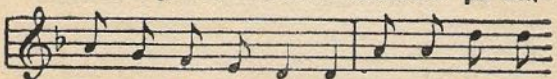
Při kyrie rorátů na pátek: „Ó dobroto veliká“.
Jako „Umučení našeho Pána milostného“.

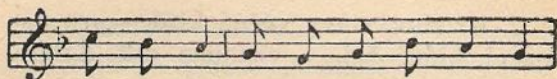
1 Ve - li - ká je do - bro - ta - la - ska -
2. Zá - ko - na když ne - dba - li, - při - ká -

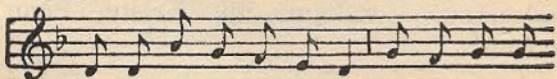
vé - ho Ot - ce, - kte - rý v rá - ji li - dem byl -
zá - ni je - ho, - ve smrt věčnou u - pa - dli, -

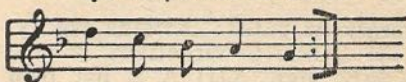
mi - lo - srd - ný soudce; - vi - da je - jich
pod moc du - cha zlé - ho. - A - le On je

li - tost, žal, - slo - vem lá - sky v lidným -
po - tě - šil - v bi - dě je - jich těž - ké, -

spá - sy den jim zvě - sto val, - za - hy - nou - ti
spá - su po - s lat za - slí - bil - li - dem hříšným

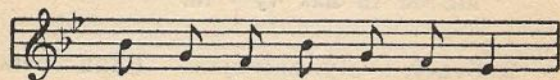
ne - dal svým věr - ným.
v lás - ce své vel - ké.

Obětovní.

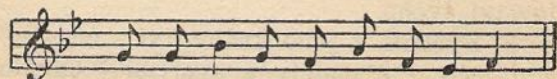
Při aleluja rorátů na pátek: „Sladkou píseň radostnou“; též v Šamotulském k. S I při písni: „Probud se v mysli, věrný“.

1. Pěj - me pí - seň ra - dos - tnou -

v tu - to do - bu mí - lost - nou, -

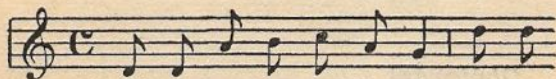
vzdejme dík Kri - stu, Pá - nu své - mu!

2. Kristus, slávy věčné král, - pro nás snášel bídu, žal, - vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

3. Vydal tělo, duši svou - na smrt kříže bolestnou, - vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

Sanktus.

Při introitu rorátů na pátek: „Kristus své vyvolené“. Též při „Olim te virentibus“ v mus. graduálu z r. 1512, sign. XIII A 2, list 166b,

1. Kristus sy - ny zvo - le - né - z hřichu

všeho ob - myl - kr - ví svo - jí předrahou, -

kte - rou za nás vy - lil.

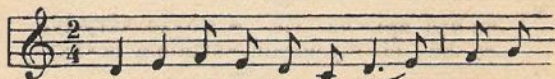
2. Svatý, svatý, zpívejme, - Pánu světa všeho, - prosme ať nás dovede - do království svého.

3. Bychom v jeho království - účastenství měli, - s anděly a svatými - chválu jemu pěli.

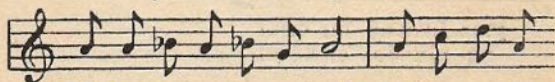

Po pozdvihování.

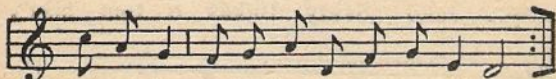
Při próze na pátek: „Radujme se společně“
 Jako „Pane Bože, dejž poznati“. Slova též
 v bratrském k. z r. 1501 a v Šamotulském k.
 O XVIII („Radujme se vždy společně“) br.
 Matěje Kunvaldského

1. Du-še na-še Bo-ha chval, - sla-ven
 2. Kte-rýž v tento sva-tý čas - rá - čil

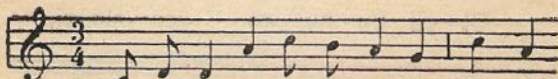
- buď vždy nebes mocný král, - Tvůrce svě-ta,
 o - pět o - bla-ži-ti nás, - všechny k sobě

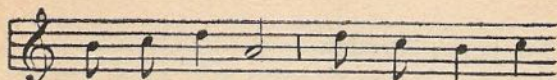
- O-tec Bůh, - je-ho Syn i pře-sva-tý Duch!
 v lásce zve, - svě-tu ne-se spa-se-ní své.

Agnus.

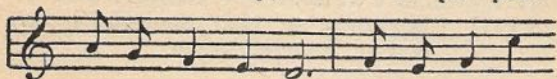
Při kyrie na pátek: „Kriste, tys naše lékař-
 ství“. Nota pěkná Jana Táborského. Též při
 rorátních písních na středu: „Jakož jest Bůh
 krále“, „Jasně slunce“; při „In hac die decan-
 temus“.

1. Ty jsi dárce ne-bes sí - ly, - lé-kař
 2. Odpusť li-du svému hříchů, - Je-zu
 Staročeské roráty.

du - še mi - lý, - to - bě chvá - lu
Kri - ste ti - chý, - v du - ši při - prav

ne - bes zpí - vá říš, - Bo - že skry - tý,
so - bě či - stý chrám, - světlem lá - sky

jenž tu s ná - mi dlíš!
na - plň du - ši nám!

Přijímání.

Při kyrie rorátů na pátek: „Milý Pane, Duše svatý“. Jako „Svatý Lukáš o tom píše“.

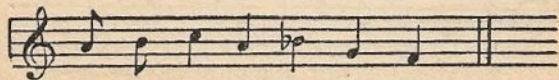
1. Bo - že věč - ný, Du - še sva - tý, -

v da - rech hoj - ný, pře - bo - ha - tý, -

Ot - ci, Sy - nu ro - ven mo - ci, -

při - spěj nám svou po - mo - cí!

2. Byl jsi s námi v bídě, zmatku, - těšil,
sílil od počátku, - k sobě lidstvo vlídně
volal, - spásu jemu sliboval.

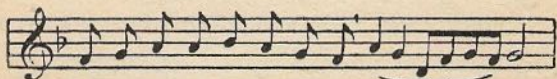
3. Počat z tebe, zrozen z Panny, - Ježíš
Kristus požehnaný, - jenž nám pokrm
s nebe dává - a zde skrytě zůstává.

Závěr.

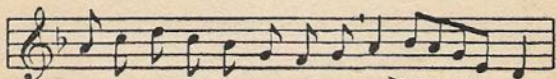
Při aleluja na pátek. Též při písni arcibiskupa Jana z Jenšteina „Mittitur archangelus“ o Zvěstování Panny Marie ze 14. stol.

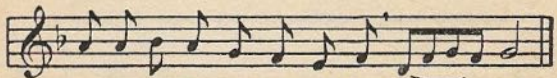
1. Poděkujmež ne-be-ské-mu Ot - - ci, -

Sy-nu je-ho, jenž mu roven mo - - ci, -

spo-lu s ním i Duchu stejné slá - - - vy, -

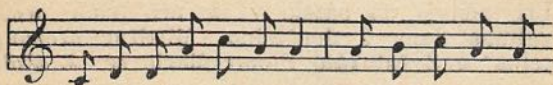
troj-je-di-ný chválen Bůh buď pra - - vý!

2. Kristus chtěje smýti světa hříchy, -
nésti tresty lidské zloby, pýchy, - rovným
nám se podle těla stává, - sebe sama v obět
Otcí dává.

3. Jezu, slyš nás v této svaté chvíli, -
milost tvá ať duši naši sílí, - žehnej nám
a sešli pokoj stálý, - v nebi dej, ať duch
náš tebe chválí!

Roráty v sobotu.

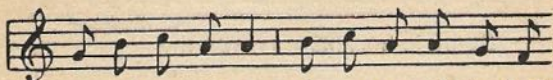
Introit. Chorál.

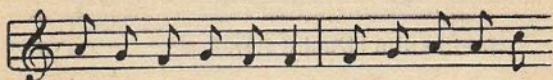
Ant. Rosu dejte, nebe-sa, - a tou svaž srdce

lidská, - ó věč-ná moudrosti bož - ská ; -

u - slyš ú - pě - ní, - zde na ze - mi te - beř

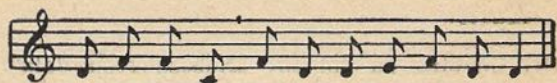
vzý - vá vše stvo - ře - ní! - Pa - ne Bo - že, u -

čiň s ná - mi mi - lost svou, - sprost' nás ža - lu,

trá pe - ní, - u - děl du - ši spa - se ní -

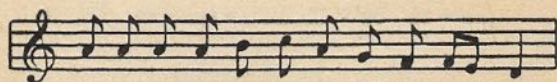
pro ta-jem - né své pře-sva-té vtě-le-ní!

Ž. Přij-miž ro-su nebeskou, ó ži - zni-vá

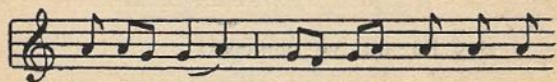
ze - mě, - srd - ce zkrou še - ná

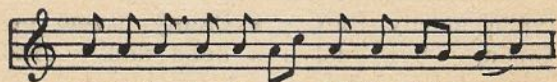
přijmětež milost Spa-si te - le své-ho! -

Slá - va Ot - ci i Sy - nu i Du - chu

sva - té - mu, - ja - kož by - la na

po-čá-tku, budiž ny - ni i vždy - cky, -

až na vě ky vě-kův A - men.

Kyrie.

Při introitu na sobotu: „Nebesa rosu dala“.
Častý nápěv v rorátech v neděli, ve středu,
ve čtvrtek a v sobotu.

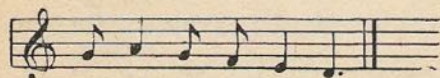
1. Ne - be ro - su vy da - lo - a

ple - sá ce - lá zem, - spá - sa lid - stvu

slí - be - ná - dnes dá - na nám je všem -

Buď Pá - nu vě - čná čest!

2. Kristus, světa Spasitel, - všech
tvorů mocný Pán, - z Panny divem na-
rozen, - byl lidstvu s nebe dán. - Buď
Pánu věčná čest!

3. Slávu Otce opustil - a rovným se nám
stal, - s námi stále býti chtěl, - jenž všech
je světů král. - Buď Pánu věčná čest!

4. Snášel naše neduhy - a bolů mnohých
žal, - aby Otec smířený - všem spásy věčné
přál. - Buď Pánu věčná čest!

5. Kristus nás tak miloval - a nesl
žalů tíž, - bránu ráje otevřel - a v slávy
vešel říš. - Buď Pánu věčná čest!

Gloria.

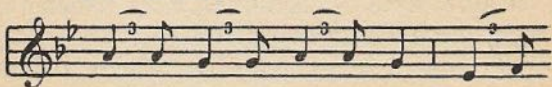
Při kyrie rorátů sobotních: „Bůh Otec ráčil“;
též v rorátech nedělních: „Ó přestátná ho-
dina“.

1. Tvor-stvo vše-chno Bo - ha Ot ce
Sy - na své - ho je di - né ho

vděčně chval, - spásy den se na pi - nil, -
svě - tu dal, -

Kri-stus na zem se stou-pil me zi

na - mi stá-nek si zvo - lil.

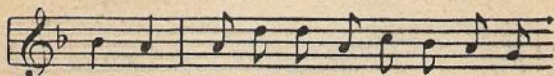
2. Uvaž křesťan lásky zázrak, jenž se stal, - tělo naše přijal světa všeho král, - slávu jemu zpívejme, - příchod jeho vítějme, - Pánu svému v úctě se klaňme!

Graduale.

Při introitu na sobotu: „Rosu dejte nebesa již“. Jako „Králi Kristu, Bohu Otcí“; týž nápěv při „Regi regum domini“ v Sedlčanském kancionále.

1 Ro-su shú-ry vy-dej ne-be, ze-mi

zpra-hlé, - odvrať od nás, věč-ny Bo-že,

sou du své-ho tre-sty ná-hle!

2. Pro hřích lidstva vydal v zkázu všechno živé, - zachoval však Noemovy syny všechny spravedlivé.

3. Blaze tomu, kdo se všeho hřichu chrání, - spravedlivě v světě žije, Bohu slouží bez ustání.

4. Zákon Páně v srdci věrném zachovává, - Bohu svému slovem, skutkem úctu, čest a chválu vzdává.

5. Jezu Kriste, Bože lásky neskonalé, -
naplň duši lidu svého světlem lásky do-
konalé!

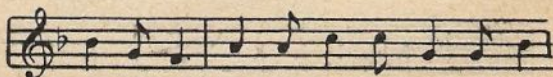
6. Račiž, Pane, srdci dáti lítost pravou, -
odpusť hřích a viny naše, oblaž duši nebes
slávou!

Evangelium.

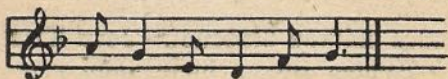
V próze na sobotu: „Což Bůh zdávna uložil“.
Jako „Elško milá, srdečná“ z 15. stol. Častý
nápěv v rorátech.

1 Zdávna Bůh co u lo - žil - v svěra dě

ta - jem - né, - mi - lost je - ho zje - vi - la -

dnes Pan - ně zvo - le - ná.

2. Poslal v město Nazaret - hle, svého
anděla, - jasm slávy nebeské, - se země
zaskvěla.

3. V bázni Panna Maria - se před ním
skláněla, - neboť slova předivná - to jistě
slyšela.

4. Požehnal ti nad jiné - náš Bůh
a Stvořitel, - v tobě stánek vyvolí - všech
lidí Spasitel.

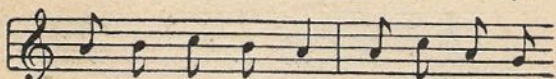
5. Nestrachuj se, Maria, - jak vše to může být, - věz, že mocný nebes Pán - vše může učinit!

Obětování.

Při aleluja na sobotu: Zdráva, plna milosti".
Častý nápěv v rorátech.

1. Zdrá-va bu- diž, Ma ri - a, - Pán je

s te-bou s vý-so - sti, - me - zi vše - mř

že - na - mi - ty jsi pl - na mi - lo - sti.

2. Budeš matkou blaženou - Jezu Krista milého, - Synem Božím bude slout - plod života čistého.

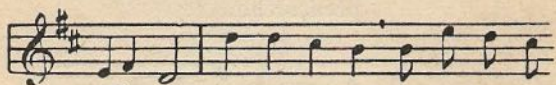
3. S bázní svatou přijala - Panna zvěsti andělské: - Staň se, děla pokorně, - podle vůle nebeské!

Sanktus.

Sanktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218a. Nápěv, původně chorální k latinskému sanktus, mensurován v čes. rkpech, na př. v Sedlčanském k., list 112a.

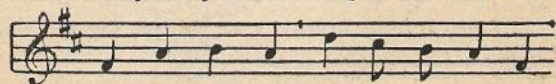
Nej-moc-něj - ší Bo-že Ot-če, vždycky

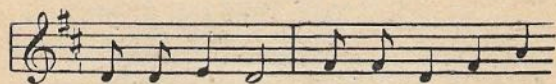
sva - tý. - nejmou-dřejší Synu Bo - ži

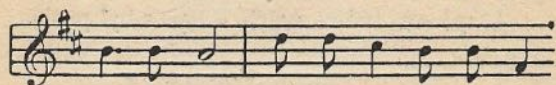
sva-tý. - nej-do-bro-ti-věj-ší Tě-ši - te - li. -

v da řích hoj - ný, pů-vod ce pra-vdy

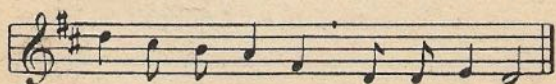
Du - še sva-tý! - Hospo-din jsi Bůh

zá - stu-pů. - pl na jsou ne be sa -

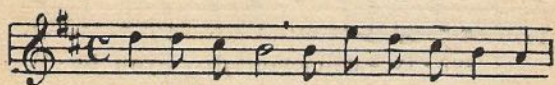
vše-chna | ze mě tvé cti slá - vy -

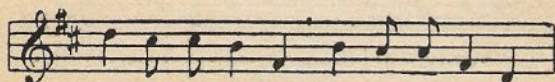
bla - ze je to mu, kdož tě chva - lí

7. *Po pozdvihování.*

Benediktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218b. Pokračování předešlého.

Po-že-hna-ný, Je-zu Kri-ste do-bry -

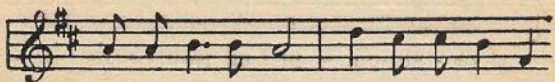
pro-seb-né hla-sy v ne-bi jsi sly-šel, -

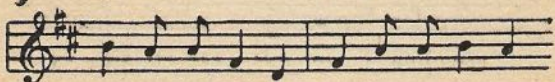
v smr-tel-ném tě-le na svět jsi při-šel -

k spá-se tvo-rů svých. - Jenž's byl poslán

svě-ta smí-řit hřích, - naplň všech žádost,

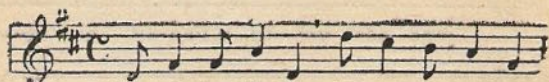
du-ši dej mi-lost, - v ne-bi pak ra-dost, -

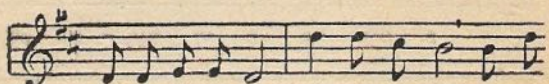
u-ved' jsi v brá-ny - sí-del věčných!

Agnus.

Agnus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 219b. Pokračování předěšlého.

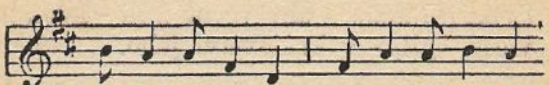
Be-rán-ku Bo-ží, Je - ži - ši Kri-ste,

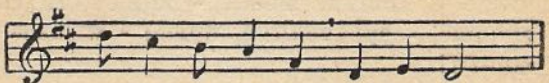
Spa-si-te - li náš, - jenž-to jsi sňal hřichy

svě-ta ce-lé-ho, - vě-ři-me pevně, •

dou-fá-me sil-ně, - pro-si-me te-be,

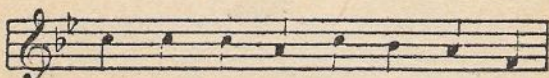
smi-luj se, Kri-ste, Bo - že náš!

Přijímání.

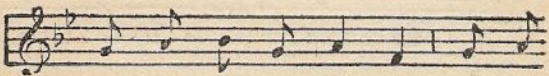
V próze rorátů sobotních. Počátek textu ze 14. stol. v rkpe univ. knih. v Praze, sign. XVII F 30.

1. Ví - tej, mi - lý Je - zu Kri - ste, -

jenž ses vté - lil v Pan - ně či - sté, -

a - bys na - še vi - ny, - Bo - že

lás - ky pl - ný, - ob - myl a shla - dil.

2. Tvůrce mocný světa všeho - poslal
Syna jediného, - aby věčně žili, - kdož mu
věrní byli, - v království jeho.

3. Odřekněm se nepravosti, - hříchů
všech a hněvu, zlosti, - žijme vždycky
střídmě, - spravedlivě, mírně - v lásce a
ctnosti!

4. V naději a víře pevné - čekej každý
slávy zjevné - Boha velikého, - Spasitele
svého, - Ježíše Krista!

5. Roven s Duchem slávou. mocí -
nebeskému svému Otci, - v těle přijde
s nebe, - aby vydal sebe - za hříchy naše.

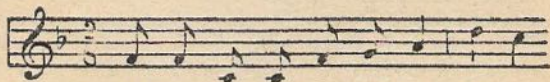
6. Synu Boží, Jezu Kriste, - věčný
dárce spásy jisté, - jediná jsi cesta - do
věčného města - pro syny lidské.

7. Ty jsi láska, pravda věčná, - naděj
naše nekonečná, - kdož tě, Pána svého, -
zapře milostného, - běda mu bude.

8. Jezu Kriste, rač nám dáti, - bychom
tebe mohli znáti, - tebe vždycky ctili, -
věrni tobě byli. - Dej to Bůh! Amen.

Závěr.

V próze na sobotu: „Aj, já vece pokorná“.
Nápěv čestným v rorátech. též při „Virginis
nunc filium“ v Sedlečanském kancionále,
list 132b.

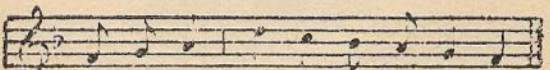
1. Aj, já div-ka nej-níž-ší, - Pá-na
staň se, du-chu ne-be-ský, - po-dle

Bo-ha mé-ho, - V té-to chvi-li ta-jemné-
slo-va tvé-ho -

Kri-stus, ne-be-ský Pán, - po-čat z Panny

pře-či-sté, - k spá-se svě-tu byl dán.

2. Vše ať v písni radostné - díky Otci
vzdává, - Syna jeho s anděly - ctíti ne-
ustává! - Jezu Kriste vtělený, - vítej v po-
zemský kraj, - láska tvoje vrátila - lidstvu
nebeský ráj.

OBSAH:

Ejhle, Hospodin přijde	14
Zdráva buď, Panno Maria	15
Děkujemeť, ó Bože náš	17
Roráty v neděli	18
„ v pondělí	32
„ v úterý	43
„ ve středu	54
„ ve čtvrtek	63
„ v pátek	74
„ v sobotu	84

